

PANÍ HVĚZD

1.

Hine Luper vzhlédl k modré obloze a řekl: „Deset stupňů. To je proklatě chladno na leden. K čertu!“

Walter Enne byl na své odpolední procházce a původně doufal, že projde kolem Luperova domu bez povšimnutí. Jenže Hine pracoval na zahrádce, a jak zaslechl, že někdo jde kolem, přišel k plotu. Vzhlížel k obloze a dělал, že Waltera nevidí. Když se ale Enne dostal do jeho blízkosti, začal Luper mluvit.

Walter chtěl vycházet se sousedy v dobrém. Tady v Šefeně Haven, v malém kanadském městečku blízko Edmontonu, bylo tisíc pět set obyvatel a všechno to byli státní zaměstnanci v penzi. Všichni měli za sebou čtyřicet nebo padesát let profesionální zdrženlivosti a nevládnosti za přepážkami a psacími stoly, a snad proto se teď k sobě chovali přátelsky.

Také proto Walter Enne přerušil procházku, aby si poslechl, co chce Hine Luper říct. Připravil se na dlouhý rozhovor, ale kupodivu z toho dnes vyvázl lacino.

„To je pravda,“ odpověděl na Lupe-rův výrok. „Mluvili jsme o tom v zemědělském výboru. Vyhráli pěstitele brambor. Zářiče budou dva týdny nastaveny tak, aby nejvyšší denní teploty nepřesáhly patnáct stupňů.“

Hine Luper zavrtěl hlavou.

„Nezdá se mi, že tohle umělé počasí je zrovna šťastný nápad. Třeba bychom to přece jen měli nechat na přírodě.“

Hine byl malý mužíček s řídkými bílými vlasy, který nevypadal, že byl někdy v životě šťastný. Staromódní brýle bez obrouček mu seděly na špičce nosu, a zarmouceně přes ně mžoural na Wal-tera.

„Proč? Co pěstujete vy?“ ptal se Walter.

„Papriky, mandarinky a chřest.“

Walter se rozesmál.

„Člověče, proč se někdy neukážete v zemědělském výboru? I kdyby se vám nepovedlo ostatní přesvědčit, aspoň byste se dověděl, s jakým počasím můžete počítat.“

„To jsou hlouposti,“ zavrčel Hine. „Nastěhoval jsem se sem, abych už nic neslyšel o schůzích, výborech a hlasování. Tak proč bych lezl do zemědělského výboru?“

Walter pokrčil rameny.

„Třeba jen abyste se dozvěděl, jak dopadlo hlasování. Určitě byste se nepouštěl do pěstování mandarinek, kdybyste věděl, že bramboráři prosadili chladné počasí.“

Hine ho neposlouchal. Zaujalo ho něco na hřbetě levé ruky. Pozorně si to prohlédl a pak to pravou rukou připlácí.

„To je divné,“ zamumlal.

„Kromě toho,“ pokračoval Walter, „by někdy mohl váš hlas rozhodnout. Spousta lidí uvažuje tak jako vy a na schůze nechodí. Obvykle se nás schází padesát nebo šedesát. Teď třeba bramboráři zvítězili převahou tří hlasů. Kdybyste tam byl vy a ještě tři další, kteří chtějí pěstovat třeba pomeranče, mohlo všechno dopadnout jinak.“

Hine se odvrátil a zadíval se k nízké přístavbě, z níž se ozvalo zvukné bučení.

„Lízá něco chce,“ poznamenal starostlivě.

Obrátil se zpět.

„Tak vy si myslíte, že bych se tam měl někdy zastavit?“

„Určitě,“ potvrdil Walter.

„No, možná se někdy rozhoupání...“

Odmlčel se a znovu se podíval na svou ruku. Tentokrát plácl hned a dlaň pravé ruky odkrýval opatrně, jako by se bál, že oběť ještě uteče. Walter viděl, jak něco bere do prstů pravé ruky.

„Podívejte se na to!“ nastavil Walte-rovi hřbet levé ruky s červeným štípancem.

„Komáři jsou otravní,“ přikývl Walter.

„Houby komáři!“ zavrčel Hine. „Tenhle to byl!“

Teď ukázal, co drží pod pravým palcem. Jeho rozhořčení bylo tak opravdové, že Walter sotva udržel vážnou tvář. Hine mu ukazoval rozmáčknutou berušku.

„Už jste někdy slyšel, že by berušky kousaly?“ ptal se.

Walter zavrtěl hlavou.

„To tedy ne. Nejspíš jste se spletl. Chudinka měla tu smůlu, že se vám usadila na ruce hned potom, co odletěl komár, který vás píchl.“

Hine ho neposlouchal.

„Beruška, která kouše,“ mručel. „To ještě svět neviděl. Musím to povědět Martě. Promiňte.“

Obrátil se a odtlapal po zahradě k domu. Walter Enne se vůbec nezlobil. Spokojeně pokračoval v procházce.

Desátník Sid Goldstein seděl v těsné tmavé místnůstce, osvětlené jen kontrolkami přístrojů. Otevřely se dveře a dovnitř dopadlo jasné světlo z chodby. V něm se rýsovala vysoká postava seržanta Dowena Konneryho.

„Proč jsi tady zalezlý, člověče?“ řekl seržant místo pozdravu.

„Mám službu jako radista,“ odpověděl nevlídně Sid.

„Dneska? Na Štědrý večer? Všude je vánoční nálada.“

Sid se zašklebil.

„Přihlásil jsem se do služby dobrovolně,“ prohlásil.

„Ale proč? Co tě to napadlo?“

„Přestaň žvanit, Konnery, nebo po tobě něco hodím.“

Seržant Konnery uznal, že udělá líp, když zmizí. Sotva za sebou zavřel dveře, vrátil se Sid ke svým přístrojům a usmíval se do tmy. Už spolu sloužili pět let a Dowe Konnery si ho dobíral každý rok, že podle své víry neoslavuje Štědrý den.

Tohoto 24. prosince roku 2405 byla vlajková loď Arkonidana Atlana IMPERÁTOR několik světelných roků hluboko v nitru tmavé mlhoviny Uklan. Loď se nehybně vznášela asi pět astronomických jednotek od místa, kde ve vražedném atomovém požáru dohasl život planety Multidon.

Osmá flotila kroužila kolem hvězdného oblaku Uklan, kdežto Atlan vnikl k jeho středu. U Mistrů ostrovů nebylo nikdy opatrnosti nazbyt. Multidon mohl i ve svém zániku nějak významně zapůsobit, a Atlan nechtěl nic přehlédnout. IMPERÁTOR byl trvale ve stavu pohotovosti. Jen v těchto svátečních hodinách byl Arkonidan ochoten přepnout všechny funkce na automatiku a dát posádce pár hodin volno.

Sid Goldstein měl co dělat, aby si opatřil nějakou práci. Nakonec zjistil, že na automatiku nebyl přepojen hypervysílač, protože četné gravitační poruchy v oblaku Uklan téměř znemožňovaly jeho provoz. Sid se tady teď nudil, i když by to Konnerymu nikdy nepřiznal.

Když se najednou ozval jeden z přijímačů, bylo to tak neuvěřitelné, že Sid hned nereagoval a jen upřeně zíral.

Pak začal nedůvěřivě přístroj obsluhovat. Teprve když zesílil příjem na maximum a uslyšel slabé pískání přijímaného signálu, vrátila se mu obvyklá horlivost. Přesvědčil se, že se signál nahrává. Přezkoušel nastavení antény a s uspokojením konstatoval, že se natočila ve směru slabého signálu. Zároveň tím zjistil, z které strany signál přichází.

Po chvíli Sid zjistil, že signály jsou uspořádané v pravidelné řadě. První skupinu, kterou zachytil, tvořilo pět písknutí, každé trvalo asi půl vteřiny, dalších půl vteřiny trvala pauza mezi nimi. Pak přišla třívteřinová odmlka a za ní další řada tří písknutí. Po druhé odmlce se písknutí ozvalo jen jednou.

Deset vteřin trvala velká odmlka a pak se vysílání opakovalo. První skupinu tvořilo sedm signálů, druhou pět, pak tři a blok končil zase jedním signálem jako předtím.

Vyznám depeše mu byl jasný. Bylo to tefrodské volání o pomoc. Vysílač musel být v bezprostřední blízkosti IMPERÁTORA, jinak by k nim v prostředí této mlhoviny vůbec nedospěl.

Sid se chvíli rozmýšlel, co má dělat. Podíval se na hodinky a viděl, že z pěti volných hodin zbývají ještě dvě a něco.

Pak natáhl ruku a pěstí uhodil na tlačítko poplachu.

Nadporučík Hagarty měl vysloveně špatnou náladu. Pobíhal po jasně osvětleném hangáru a nepřetržitě vyštěkával rozkazy. Dvacet vojáků se řadilo před vstupem do tryskáče podobného disku. Když je Hagarty zkontroloval, dal povel ke vstupu. Poslední v řadě byli Dowe Konnery a Sid Goldstein. Než si Dowe nasadil a zapnul helmu, otočil se ještě ke kamarádovi a sykl na něj:

„Připomeň mi to! Ode dneška za rok tě svážu a dám ti roubík.“

Sid se na něj zašklebil a neodpověděl.

Jeho vyhlášení poplachu zburcovalo celou loď. Vánoční nálada byla ta tam. Byli zase ve válce.

Podrobná analýza nouzového volání ukázala, že vychází z vysílače nevelikého výkonu, který není dál než sto tisíc kilometrů. Na radarech se ale nic neobjevilo, takže signál musel vycházet z nějakého malého člunu.

Na volání o pomoc odpověděli obvyklým způsobem, ale druhá strana na odpověď nereagovala. Nadporučík Hagarty dostal úkol zaletět se skupinou dvaceti mužů do míst, odkud se vysílač ozýval, a rozluštit hádanku.

Skupinu měl sám sestavit a vzít s sebou hlavně původce všeho zmatku, Sida Goldsteina.

Malý letoun se vzdaloval od IMPERÁTORA rychlostí padesát kilometrů za vteřinu. Hagarty pilotoval, Sid Goldstein a Dowe Konnery navigovali. Za půl hodiny byli u tefrodského člunu. Ukázalo se, že je to těleso ve tvaru kapky, dlouhé asi dvacet pět metrů. Zřejmě pomocný člun nějaké tefrodské kosmické lodi. Na trupu byly zřetelné stopy po ostřelování.

„Bude to zbytečné," brumlal si Hagarty. „Nejspíš už tam není nikdo naživu a vysílačka pracuje automaticky." Rozhlédl se. „Goldstein, Konnery, jděte se tam podívat. Udržujte rádiové spojení." Sid a Dowen opustili loď. Když se od ní odrazili, řekl Dowen: „Je mi jasné, co má proti tobě. Ale proč posílá mě?" Sid se zasmál. „Ty jsi radista. Třeba má něco proti radistům." „Možné to je. Ale pro jistotu tě vytahám za uši, až se zase vrátíme. Taková hloupost, na Štědrý večer sedět u vysílače! Připomeň mi to!" „To si budeš muset zapamatovat sám," posmíval se Sid. „Moje paměť už je přetížena." Dostali se k tefrofskému člunu. Dowen zavolal dovnitř tefrodou: „Je tam někdo? Slyšíte nás?" Odpověď se neozvala. Zato slyšeli ve sluchátkách Hagartyho: „Nechod'te jako kolem horké kaše, chlapi! Jděte dovnitř!" „Rozkaz, pane," zavrčel Dowen. Průlez si museli uvolnit paprskomety. Uvnitř byla tma. Rozsvítili i lampy na přílbách a opatrně postupovali chodbičkou mezi troskami k můstku. Pilotní pult byl zcela zničen, křesla se vznášela v beztlákovém stavu. Obraz naprosté zkázy dovedl Sida k názoru, že tady nemohl nikdo přežít, a také to řekl. „Jen pomalu," odpověděl mu Dowen. „Něco vidím!" Odrazil se a proplul mezi troskami doleva. Tam visel na stěně malý přístroj, který Sid dosud nezpozoroval. Svítila na něm modrá kontrolka. Určitě to byl automatický vysílač, z něhož vycházelo nouzové volání. Měl vlastní zdroj energie a odolal všeobecné zkáze. Dowen proklouzl kolem přístroje a zmizel za ním. Sid uslyšel, jak překvapeně říká: „Zatraceně, koho by to napadlo! Side, pojď mi pomoci!" Sid se vydal za ním a našel Dowena skloněného nad postavou v ochranném obleku, která ležela pod zmetky trosky. Dowen opatrně odstraňoval jednu trosku za druhou. Sid mu pomohl. Když byly všechny překážky odstraněny, zvedli nehybnou postavu a nesli ji k východu. Tam se Dowen zastavil, vzal bezvládného trosečníka za ramena a obrátil ho obličejem vzhůru. „Podívej se na to!" vydechl překvapeně. Sid se naklonil a reflektor na jeho helmě osvětlil tvář za průhledem přilby. Hleděl do ženské tváře.

2.

Byla skoro tma, když Walter Enne došel domů. V lednu se stmívalo krátce po páté. Walter měl dobrou náladu. Během procházky přemýšlel o Hinem Lupe-roví a došel k názoru, že se Hine stal obětí hříčky náhody. Kousla ho muška nebo komár, Hine reagoval pomalu a chytil berušku, která se tam náhodou připlétla. Legrační bylo, že Hine vždycky tolik se vším nadělal. Člověk by řekl, že věří na duchy. Barbara chystala večeři. Jako obvykle mlčela, ale určitě byla nabitá novinkami, které během dne posbírala od sousedek. Walter si tím byl jistý, protože se pečlivě připraveného jídla ani nedotkla, jen ho netrpělivě pozorovala, jak si pochutnává. Spláchl sousto douškem piva a podíval se na ni. „Tak co je nového?" Oči jí zazářily. Konečně se může svěřit s novinkami. „Franka Dorana znáš, vid'?" To byla zbytečná otázka, ale patřila k ceremoniálu, jímž Barbara ohlašovala senzační zprávy. Frank Doran byl starý mládenec, bylo mu třiadvadesát, bydlel o tři domy dál. Byl to velmi čiperný stařík a povídalo se, že si namlouvá Doru Rathsamovou. Dora byla sedmaosmdesátiletá vdova, bydlela čtyři domy odtud, hned vedle Franka. Byla to především Dora, kdo roznášel drby z Doranovy domácnosti. „Ano, myslím, že si na něho vzpomínám," odpověděl Walter se smíchem. „Co je s Frankem?" Barbara se zatvářila velmi vážně. „Dneska odpoledne ho dvakrát pokousala beruška."

Ženu v bezvědomí dopravili na palubu tryskáče a položili ji na podlahu. I přes přilbu bylo vidět, že její tvář je neobyčejně krásná. Hagarty zrozpačitěl a dal příkaz k okamžitému návratu na IMPERÁTORA, aby se co nejrychleji zbavil zvláštního nálezu. O několik minut později byl tryskáč zpět v hangáru vlajkové lodi a ženy se ujali ošetřovatelé. Hagarty své mužstvo rozpustil. Dowen se podíval na hodinky. „V jídelně už je po oslavě," řekl. „Podíváme se, jestli na nás něco nezbylo?"

Sid našpulil rty.

„Už se mi sbíhají sliny.“

Nečekaný poplach všem na palubě pokazil náladu. Oslavy Štědrého večera skončily předčasně a v jídelně bylo nezvyklé ticho, když tam Sid a Downen vešli. Muži sedící kolem stolů se bavili potichu, jakoby zaraženě. To se rázem změnilo, jakmile zahlédli, kdo přišel. Všichni věděli, kdo letěl s nadporučíkem Hagartyem. Poddůstojníci, kteří seděli nejbliž ke vchodu, vstali a obklopili Sida s Downenem.

„Na vás tu čekáme,“ řekl jeden z nich. „Zaplatíme vám pití, když nám povíte, co se venku stalo.“

Šli k baru a Sid začal vyprávět.

„Takovou krásku jste ještě neviděli, chlapi. Říkám vám, nebudete věřit vlastním očím. Tefrodka, sametově hnědá pleť, jakou oni mají. Velké oči, drobný nosík, plné rty. A všechno, co k ženské patří...“

Prerušil ho nepřívětivý hlas z interkomu nad barem.

„Desátníku Goldsteine, až dokončíte svůj chvalozpěv, hlase se v kanceláři majora Halmana. Konnery, pro vás to platí taky. Pospěšte si!“

Major Halman byl bezprostřední nadřízený nadporučíka Hagartyho, a byl to hlas Hagartyho, který je takto oslovil.

Halman byl mimořádně vysoký a hubený, a jeho vrásčité obličej vypadal, že se v životě neusmál. Major seděl za svým psacím stolem a byl i vsedě stejně vysoký jako menší muži, kteří před ním stáli. Downen a Sid zasalutovali.

Downen se nenápadně rozhlédl, ale nadporučíka Hagartyho nikde neviděl.

„Nevím, jak jste k tomu přišli zrovna vy dva,“ řekl Halman a hned se opravil: „Ne, že bych vám nedůvěřoval. O to nejde. Jen bych rád věděl, co si nahoře mysleli, když zrovna vás...“

Zamyšleně se odmlčel. Dělal to často, že začal mluvit a pak ztratil nit, až se člověku nechtělo věřit, že to dotáhl na majora.

Jeho šedé oči se nakonec zapíchly do Downena Konneryho.

„Co jsem to chtěl říct?“ zeptal se sám sebe. „Aha... Vy dva máte za úkol střežit naši zajatky. Samozřejmě ne se zbraněmi, ale jako její osobní strážci. Ubytovali ji na velitelském podlaží. Teď spí. Doktoři jí dali něco na spaní, aby prý si odpočinula. Utrpěla šok, když stříleli na její čtun.“

Downenovi se pletly myšlenky. Najednou si uvědomil, jak silný dojem na něj ta žena udělala. Přitom byl přesvědčený, že i jako zajatkyne stojí vysoko nad ním a že nemá smysl, aby si dělal nějaké naděje. Rychle se podíval po Sidovi. Ten se lehce nakláněl dopředu a kulil oči, div mu nevypadly.

„Odpust'te, pane,“ vyhrkl, „je to pravda?“

Halman se zatvářil udiveně.

„Ty má dobroto, copak si myslíte, že jsem vás sem dal zavolat, abych tu s vámi žertoval?“

„Ne, pane,“ odpověděl Sid a postavil se zase do pozoru.

Halman se obrátil k Downenovi.

„Ubytujete se v předním pokoji jejího apartmá. Kdyby bylo třeba, bude po ruce ošetřovatelský personál. Lékaři neočekávají komplikace, ale člověk nikdy neví. Ta žena bude vycházet ze svých pokojů jen ve vašem doprovodu. Klidně jí vysvětlíte, že jako Tef-rodka je naší zajatky. Kdyby došlo k něčemu neobvyklému, zavoláte na tohle číslo. A jestli se s vámi zajatkyne dá do hovoru, zkuste nenápadně vyzvědět, co dělala zrovna teď v okolí Mul-tidonu. Jasně?“

„Jasně, pane,“ odpověděl Downen.

Trvalo jim skoro dvě hodiny, než se převlékli a vyjeli zdviží na velitelské poschodí. Tady bydlel Arkonidan Atlan. Byly tu širší chodby a měkké koberce. Downen se cítil stísněně, kdežto Sid skoro bez přestání mluvil.

„Představ si, co o nás budou psát na Zemi. Dva Pozemšťané zachraňují krásnou a záhadnou cizinku z kosmického vraku. Za interview nám budou platit zlatem.“

Apartmá zajatkyne bylo hned vedle Atlanova bytu. Před vstupem stáli na stáži dva vojáci. Když se jim Downen a Sid prokázali, vojáci odešli. Downen otevřel dveře a zaváhal nad přepychem, který se nabídl jejich očím. Sid se protáhl kolem něj a nadšeně se zatočil.

„To je přece život!“ vykřikl. „Koukej na to! Všude koberce, kožená křesla a pohovka, automatická obsluha, všechno, co hrdlo ráčí.“

Přikročil k nízkému stolku uprostřed sedací soupravy a zmáčkl knoflíky automatu. Deska stolku se otevřela a vyjel podnos se dvěma sklenkami. Sid jednu nabídl Downenovi.

„Ať nám slouží!“

Kdovíjaký knoflík zmáčkl, protože Downen tenhle nápoj neznal. Měl ostrou a přesto příjemnou chuť. Downen zahrál a vrátil mu trochu sebevědomí. Sklouzl do křesla a byl zase jednou spokojený se životem.

Prekřížil si nohy a tázavě se podíval na dveře, které uzavíraly vstup do dalšího pokoje. *Jaké to bude, až se ta dívka probudí?* Měl dost přesnou představu. Každá jiná by byla vyplašená novým prostředím. Ona ne! Ona je jiná. Určitě se ovládne.

Vzpomněl si, že zatím ani nevědí, jak se jmenuje. Pokoušel se to uhodnout.

„Oni si snad myslí, že se budeme spolu mačkat na jedné pohovce?“ zeptal se nedůvěřivě Sid. „Moc dobře to

nevymysleli, když nás tu ubytovali."

Samantha, napadlo Dowena. *Něco bombastického. Endora. Semiramis. Kleopatra. To je hloupost. Moderní Tefrodka si nebude vypůjčovat jméno z pozemských dějin.*

„A kde se budeme mýt?" stěžoval si Sid. „Jak si to vlastně představují?"

Dowen si přestal vymýšlet jména a raději si maloval, jak bude žena vypadat, až se poprvé objeví ve dveřích. *Skafandr jí doktoři určitě svlékli. Má vlastní šaty? Nebo jí něco půjčí na ošetřovně?*

„Víš co?" řekl Sid. „Zavolám Hagar-tymu, ať nám to vysvětlí."

Dowen se namíchl.

„Až tě napadne něco romantického, ozvi se. Jinak drž klapačku!"

Sid už měl na jazyku přiléhavou odpověď. Nedostal se ale k tomu, aby ji vyslovil. Dveře v zadní stěně se tiše otevřely. Pokoj za nimi byl jen tlumeně osvětlený.

Ve dveřích stála ona.

Dowen si až dodatečně uvědomil, že

bezděčně vyskočil z křesla. Jako ve snu se díval na ženu, která je obdařila přívětivým úsměvem a řekla zvuknou tefrodou:

„Jsem Mirona z Thetu a dovedu ocenit péči, kterou jste mi věnovali."

Měla na sobě něco, co vypadalo jako ušité z jednoho kusu kovově se lesknoucí látky. Pravděpodobně oděv, který nosila pod skafandrem. Přiléhal těsně k tělu a nenechával žádný prostor pro fantazii. Určitě ho navrhl mistr svého oboru.

Dowena Konneryho však především fascinoval její obličej. Už ho znal, ale teď viděl poprvé její oči. Byly tmavé a připomněly mu nástěnné malby starého Egypta.

Černé vlasy měla Tefrodka vzadu svázané do ohonu, který jí padal až na ramena.

Dowen se pokusil odhadnout její stáří, ale dost dobře to nešlo. Na první pohled jí hádal dvacet let, ale vyzařovala z ní taková moudrost a duševní převaha, že se jeho odhad nakonec ustálil na stáří mezi dvaceti pěti a čtyřiceti lety.

Uvědomil si, že tu on i Sid už hezkou chvíli stojí beze slova a jen zírají. Vzpomněl si na dobré vychování a lehce se uklonil.

„Desátník Goldstein a seržant Kon-nery," vysypal ze sebe. „Tedy... tamhleto je Goldstein a já jsem Konnery."

Slyšel, jak hloupě to zní, a rozpačitě se zašklebil. „Přidělili nás k vašim službám."

Cítil, že se na něj Sid dívá. „Vaše přání jsou pro nás rozkazem," napovídal mu šeptem.

„Vaše přání je pro nás rozkaz," opakoval Dowen nahlas a v duchu si nadával, že v takové chvíli nesvede nic než pár frází.

Tefrodka se na ně ale vlídně usmívala.

„Kde to jsem?" zeptala se jako mimochodem.

„Na palubě pozemské lodi blízko soustavy Multidon," odpověděl Dowen.

„A co se mnou udělají?"

Dowen zrozpačitel.

„To nevím," přiznal. „Předpokládám, že vás vezmou na Zemi."

Sid se do toho zamíchal:

„Jsem si jistý, madam, že kapitán této lodi vám zodpoví každou otázku, když se na něj obrátíte."

Mirona o této možnosti chvíli uvažovala. Nakonec se posměšně usmála.

„Nemyslím, že by mi moji rádcové prominuli takové ponížení," řekla polohlasně, a než Dowen pochopil, co tím myslela, pokračovala: „Jsem tady zajatkyň, jak dokazuje vaše přítomnost. Vidím, že už jste se zařídili v tomto pokoji. ve skutečnosti mě máte hlídat, a ne mi sloužit. Váš kapitán nepostupuje podle zvyklostí mezihvězdných kontaktů. Není na mně, abych ho žádala o vysvětlení, ale na něm, aby mi vysvětlil své úmysly a omluvil se mi." Obrátila se a šla zpět do svého pokoje. Mezi dveřmi se ještě zastavila a řekla:

„Jednoho dne mi bude vděčný, že budu ochotná ho přijmout."

Trvalo dost dlouho, než se Dowen a Sid vzpamatovali. Dowen konečně sáhl po vizifonu. Cítil zklamání. Pohled na Tefrodku v něm vyvolal zmatek a zároveň ho ujistil, že ta žena opravdu stojí vysoko nad ním a že udělá líp, když bude věnovat pozornost jiným věcem. Vytočil číslo, které jim dal major Halman.

Zatajil se mu dech, když se na obrazovce narýsovala výrazná tvář Arkonidana Atlana.

„Co je nového, seržante?" zeptal se Atlan, aniž čekal na pozdrav.

„Zajatkyň se vzbudila, pane."

„Dobře, a mluvili jste s ní?"

„Ano, pane. Přišla do přední místnosti a několik minut jsme si povídali."

„Výborně. Asi se divila, jak se sem dostala a co s ní máme v úmyslu dělat."

Tím si nebyl Dowen zrovna jistý. Tefrodka se sice ptala, co s ní budou dělat, ale bylo jí zřejmě jedno, jak se

dostala na palubu IMPERÁTORA.

„Ano i ne, pane," odpověděl váhavě.

Atlan požádal o vysvětlení a pak řekl:

„To je pochopitelné. Zřejmě čeká, že jí všechno vysvětlí kapitán lodi. Trvala na tom, že si chce hned promluvit se zodpovědným důstojníkem, že ano?"

Téhle otázky se Downen obával. Zahnal strach a odpověděl rovnou:

„Ne, pane."

To zřejmě i Atlana na chvíli vyvedlo z rovnováhy. Nedůvěřivě se díval na Downena Konneryho:

„Ona nechtěla...?"

V zoufalém odhodlání se Downen rozhodl vypovědět vše, jak se mu to jevílo.

„ne, nechtěla, pane. Neměla zájem vyžádat si přijetí u kapitána. Trvá na tom, že se jí stala křivda, když jsme ji přivezli na naši loď jako zajatkyni. Podle jejího názoru by ji měl kapitán vyhledat a omluvit se za své jednání." Arkonidan se chvíli mlčky díval, zřejmě fascinován tím, co slyšel.

„Takhle si to představuje ona, co?" zeptal se konečně.

„Ano, pane," hlesl seržant.

A potom uslyšel Downen něco, co by byl nikdy nepovažoval za možné. Atlan se smíchem přikývl:

„Velmi dobře, seržante. Vyříd'te té dámě, že ji prosím, aby mě přijala. Ať si zvolí čas, který jí vyhovuje."

Obrazovka zhasla a Downen si připadal jako Alenka, v říši divů.

3.

Druhý den si jel Walter Enne něco obstarat do Edmontonu. Objednal si automaticky řízený taxík, který ho za pár minut dovezl do středu města. Cestou míjel malý lesík, kde vždycky vyčkávaly ve vrcholcích stromů vrány. Každou chvíli se na hladký bílý povrch dálnice zatoulalo nějaké malé zvířátko a auta je přejela. Pak se hejno vran sneslo k hostině.

Dneska s ale vrány chovaly jinak a podivně. Na chvíli měl Walter dojem, že podnikají útok na jeho auto. Řítily se přímo proti čelnímu sklu. Walter se mimoděk přikrčil. Dva velcí ptáci s tupým žuchnutím narazili, zbytek hejna se vyhnul do strany.

Walter se otočil a viděl za autem na vozovce čtyři mrtvé vrány. Ostatní se vrátily do lesa. Auto nerušeně pokračovalo v jízdě. Když Walter vystupoval v Edmontonu, připadalo mu to už jako běžná příhoda.

Od garáží nájemných vozů použil jeden z pohyblivých chodníků, které vedly k severovýchodní části města. Několikrát musel přestoupit, než se konečně dostal do končin, kde nejraději nakupoval. Protivily se mu velké obchodní domy, kde obsluhovali roboti. Těšily ho malé staromódní obchůdky, kde stáli za pultem lidé a rádi si se zákazníkem popovídali. Zboží tu bylo stejně dobré jako v obchodních domech.

Walter si samozřejmě uvědomoval, že ho tahle záliba přichází dost drahó. Ceny v malých krámcích byly v průměru o padesát až šedesát procent vyšší než v obchodních domech. Obchůdky se udržovaly jen díky lidem jako Walter Enne, kteří byli ochotní si připlatit za svou lásku k tradici.

Nejdřív se Walter zastavil u Sama Druckera v obchodě smíšeným zbožím. Tam si koupil kazetu s taneční hudbou. Samovi dneska nějak nebylo do řeči. Odpovídal na Walterovy otázky úsečně a mrzutě. Na levé ruce měl náplast.

„Aha," poznamenal Walter, „tak už tě ten tvůj pes kousl. Říkal jsem ti, že tě jednou pokouše! je to divoch."

Sam se po něm zlostně podíval.

„To nebyl pes," zavrčel. „Ten by mě nekousl."

„A co to tedy bylo?"

Sam si skousl rty.

„To ti neřeknu," odpověděl vzdorovitě.

Walter nechtěl naléhat. Stejně se mu Sam dříve nebo později svěří. Vytáhl peněženku a chtěl zaplatit, když vtom se Sam nečekaně rozpovídal.

„Už jsem to povídal deseti lidem, a ti si teď myslí, že se mi to v hlavě přeházelo." Zatřásl si prstem na čelo.

„Mně to můžeš říct," ujistil ho Walter, najednou zvědavý. „Já se ti smát nebudu."

Sam se opřel lokty o pult.

„Mám terárium," začal. „Není to žádná ta směšná skleněná bednička, ale opravdové terárium se vším všudy, veliké jako celý pokoj. Mám tam všelijaké potvůrky, ale nejvíc se mi líbí žáby. Krmím je z ruky. Mám taky volskou žabu, někdo mi ji přivezl z jihu. je asi takhle velká." Naznačil oběma rukama rozpětí asi třicet centimetrů. Walter ho podezíral, že trochu přehání. „No, a včera večer je jdu jako jindy nakrmit. A tenhle chlapík vyskočil a kousl mě do ruky."

Zatvářil se tak zoufale, že se Walter bezděky dal do smíchu. Sam se zamračil.

„Věděl jsem, že..."

Walter ho rychlým gestem zarazil.

„Směju se jenom tomu, jak se tváříš. Co dělaly ostatní žáby?"

„Ostatní?“ Sam chvíli přemýšlel. „Nemám tušení. Koukal jsem odtamtud zmizet. Kousnutí od žáby může být jedovaté. Zašel jsem k doktorovi a ten mi to obvázal. O terárium ať se stará někdo jiný. Prodal jsem ho.“ Walter se zamyslel.

„To je zajímavé,“ mumlal si pro sebe. „Víš co? Zeptej se toho člověka, jak se ty žáby chovají. Já ti večer zavolám.“

Rychle se rozloučil a vyšel z krámu. Venku mu něco narazilo do zátylku. Zavrával, chytil se domovní zdi a ohlédl se. Byl to malý vrabčák, který se už na něho zase řítíl a měl spadeno na jeho obličej. Walter strhl z hlavy klobouk a ohnal se po nevidaném útočníkovi. Vrabce to odhodilo stranou. Vletěl do vozovky a narazil do skla projíždějícího auta. Byl hned mrtvý.

Walter se nevěřícně díval na malé bezvládné tělíčko, dokud přes ně nepřejely pneumatiky a neproměnily je v ošklivou nahnědlou skvrnu.

Atlan si přiznal, že první část jeho plánu nevyšla. Přidělal k zajatkyni Dowena Konneryho a Sida Goldsteina, protože ji zachránili z vraku kosmického člunu a Atlan doufal, že se jim z vděčnosti svěří. Mirona z Thetu se ale vůbec nezajímala o to, jak se na palubu pozemské lodi dostala, takže ani nevěděla, že mluví se svými zachránci. Atlan byl přesvědčený, že Tefrodka nejádem pouze předstírá. Byl ochoten vyjít vstříc jejím neskomným požadavkům, protože doufal, že od ní dostane informace o záhadné plně mechanizované planetě Multidon. Byl si jistý, že Mirona má úzký vztah k Mistrům ostrovů, a zvláště k veliteli Multidonu Proht-Meyhetovi. Stejně tak si byl jistý, že je třeba považovat ji za nebezpečnou nepřítelkyni.

Atlan byl připraven použít všechny prostředky, aby zajatkyni donutil mluvit. V sázce bylo příliš mnoho, než aby se mohl ohlížet na jednotlivce.

Seržant Konnery mu sdělil, že zajatkyně je ochotná se s ním setkat kdykoliv. Atlan byl v tu chvíli na velitelském stanovišti. Neváhal a vydal se za ní.

Když Atlan dorazil, šli s ním dva vojáci s objemnými balíky. Dowen Arkonidana ohlásil. Dveře se otevřely a Dowen zahlédl Mironu. Seděla za velkým kulatým stolem a znučeně se dívala na vstupujícího Atlana.

„Nezapomeňte přivzít k našemu jednání moje dva ochránce,“ zvolala.

Dowen viděl, jak to Atlanovi v tváři zaškubalo. Arkonidan zřejmě sváděl vnitřní boj. Zajatkyně byla neslychaně zpučná. Nakonec však v Atlanovi převládla obdiv k této ženě. Mirona z Thetu slavila další vítězství.

„Skláním se před vaším přáním, Vznešená,“ odpověděl Atlan.

Použil slovo maghan, oslovení vyhrazené Mistrům ostrovů. Mirona mu poděkovala zdvořilým úsměvem a pokynula mu, aby přistoupil blíže. Dva vojáci položili balíky a odešli. Dowen a Sid na Atlanův příkaz zůstali a nejistě postávali. Mirona všechny vyzvala, aby si sedli.

Bylo vidět, že Arkonidan si už nic nedělá z jejího nezvyklého chování. Od chvíle, kdy vstoupil do tohoto pokoje, měl oči jenom pro ni. Mirona jako dobrá hostitelka nejdříve nabídla občerstvení z automaticky servírujícího stolu a pak si prohlédla dárky. Byly mezi nimi zlatá mísa na ovoce, na jejímž dně byl reliéf povrchu Země a neobvykle velký nebroušený smaragd, zasazený v kusu horniny, v níž byl nalezen. Mirona poděkovala a s lehkou ironií dodala: „Nestává se často, aby zajatec dostával dary.“

„Berte to jako výraz mé nejistoty, Vznešená,“ žádal ji Atlan s úsměvem. „Jsem nucen počítat vás ke svým nepřátelům, ale přesto je možné, že nepřáteli nejsme.“

„Nedívím se, že jste opatrný, Excellence,“ přikývla Mirona. „Přicházím z Multidonu, a to je jedna z nejdůležitějších pevností Mistrů ostrovů. Nebo vlastně byla. Máte pravdu, když mě podezíráte, že jsem s Mistry ostrovů ve spojení.“

„Najdete ve mně ochotného posluchače, jestli mi chcete něco o svém spojení s Mistry ostrovů prozradit,“ řekl chvatně Atlan.

Mirona ho chvíli pozorovala a pak vážně řekla: „Ano, to chci. Jenže v případech, jako je ten můj, se obvykle nespolehá jen na výpověď samotnou. Ověřit si ji u dalších svědků není možné. Pokud žijí, jsou to nepřátelé. Nabí-

zí se tedy možnost výsledku v hypnóze. Předpokládám, že jste o tom uvažoval, pokud už to nemáte naplánováno.“ Atlan opětoval její upřený pohled, aniž jakkoliv zareagoval. „V tom směru vás ale zklamal. Bylo by to zbytečné. Na doporučení svých rádců jsem si dala před časem udělat mozkovou operaci, která zaručuje blok proti hypnóze.“

Odmlčela se. Čekala, co řekne Atlan.

Ten kupodivu odpověděl velmi stručně.

„S tím si budeme lámat hlavu později. Vyprávějte, prosím.“

Mirona začala mluvit plyně, jako by diktovala část svého životopisu.

"Jsem Mirona z Thetu v soustavě Sul-vy, absolutní vládkyně Říše sedmi planet. Soustava Sulvy je dvacet dva tisíce světelných let od jižního okraje galaxie Andromeda, osmnáct tisíc světelných let od zakázané zóny, která zahrnuje celý střed Andromedy a tvoří jádro panství Mistrů ostrovů. Moji poddaní na sedmi planetách jsou sami čistokrevní Tefrodi. Pokud vím, není mezi nimi žádný android, jakým říkáte duplikanti. Nejdůležitější planetou mé říše je Thetus. Velmi se podobá Zemi a má pohádkové klima. Soustavu Sulvy obývá celkem devět miliard Tefrodů.

Mistry ostrovů jsem začala nenávidět již před lety kvůli jejich svévolnému chování. Spojila jsem se s dalšími tefrodeskými vládci, kteří sdíleli můj názor. V tichosti jsme se domluvili, že Mistry ostrovů sesadíme a získáme zpět samostatnost.

Podcenili jsme ale ostražitost nepřítele. Mistři ostrovů se dozvěděli o našem plánu a ihned reagovali. Moji poddaní mne zbožňují a kdybych byla odstraněna, vyvolalo by to povstání. Proto se Mistři ostrovů rozhodli mne nahradit. V noci mne odvěkli na Multidon, kde podle mne chtěli zhotovit duplikant-ta.

Antihypnotický blok jim zkomplikoval práci a to mne zachránilo. Zničení Multidonu přišlo právě včas. Mohla jsem se celkem volně pohybovat v okolí svého vězení. Proht-Meyhet, kterému říkali Trojka, pokládal za nemožné, že bych uprchla. ve všeobecné panice při vašem útoku se mi podařilo dostat se na jedno z kosmických letišť. Už tam zbyl jen pomocný člun, který přišel z opravy a měl být naložen do jedné z větších kosmických lodí. Všechny lodě už odstartovaly a o člun se nikdo nestaral. Jsem zkušená pilotka a snadno se mi povedlo s člunem vzlétnout. Jeden z tefrodeských lodních kapitánů mne ale zasypal salvou, aniž se zvláště staral, na co míří. Z člunu se stal vrak a já ztratila vědomí. Probrala jsem se teprve na palubě vaší lodi."

Na tomto místě pokládal Atlan za vhodné připomenout, že to byl Sid Goldstein, kdo šťastnou náhodou zachytil její nouzové volání, a že ji společně s Downem Konnerem zachránili z vraku. Mirona oběma srdečně poděkovala.

O chvíli později Atlan s oběma poddůstojníky odešel. Tvářil se jako muž, který se jen nerad probouzí z krásného snu.

Atlan zaznamenal vyprávění Mirony z Thetu na nahrávací zařízení, které měl u sebe, a záznam bez prodlení odeslal k vyhodnocení na centrálním počítači. Vyhodnocení trvalo půl hodiny a Sidovi a Downovi se doneslo, jak nervózně Atlan těch třicet minut strávil.

Down a Sid se pohodlně zařídili v předpokoji Mironina apartmá. Nejnovější drby se dozvěděli od desátníka ze zásobovací služby, který jim donesl večeri, když jim vypnuli automat. Někdo ze zásobování si zřejmě přečetl směrnice o stravování mužstva a rozhodl, že takový luxus není pro jednoho seržanta a jednoho desátníka.

Sid strčil do úst sousto omelety a poznamenal:

„Vsadím se, že se do ní zamiloval po uši."

Ta představa se Downovi vůbec nelíbila. Sid si toho všiml.

„Snad sis nedělal taky naděje?" zeptal se přímo.

„Ale, dej pokoj," zavrčel Down a bez chuti se rýpal v jídle.

„Představ si ty titulky!" zvolal Sid, stále ještě s plnými ústy. „Muž z lidu, prostý seržant si bere vládkyni tefrodeské říše!" Uklonil se Downovi. „Kde račte strávit líbanky?"

Down se dál věnoval své porci. Aniž vzhlédl, řekl:

„Máš deset vteřin na to, abys změnil téma. Jinak ti přilepím na nos ten horký lívanec."

Sid se smíchem rozhodil ruce. „Dobře, dobře, vzdávám se!"

Ale za chvíli začal znova.

„Vážně, já myslím, že máš naději."

„Nežvaň!"

„Opravdu. Jak jsi starý?"

„Dvacet osm," odpověděl s hrdostí Down.

„No vidíš! Mironě je nanejvýš dvacet pět. Copak by ji mohl zajímat takový stařec jako Atlan? Dejme tomu, že vypadá mladě, to dělá ten buněčný aktivátor. Ale přece jenom, vždyť je mu víc než deset tisíc let... Mirona potřebuje nějakého mladíka jako jsi ty."

Down věděl, že Sid jen tak naprázdno mele pusou, aby jim utekl čas. Jenže zároveň mu dělalo dobře to poslouchat.

„Nech už toho nesmyslu," bránil se, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

Sid zapomněl na svou omeletu a byl najednou horlivost sama.

„Povídám ti, že to pro tebe vypadá dobře. Seber se, člověče, a poslouchej zkušeného. Copak jsi neviděl..."

Otevřely se dveře z chodby a v nich stál Atlan. V podpaží držel balíček a oči mu zářily.

Down automaticky vyskočil ze židle a zasalutoval. Atlan pozdrav oplatil a přikázal:

„Ohlaste mě, seržante! Nesu nějakou zprávu."

Down zabušil na spojovací dveře. Za okamžik se otevřely. V nich stála Mirona. Převlékla se do dlouhých, volně

splývajících šatů, v nichž vypadala velmi svůdně.

„Jeho Excellence admirál prosí o rozhovor," ohlásil Downen.

Mirona ustoupila.

„Jeho Excellence je vítána," řekla. „Ale prosím i své dva zachránce, aby se rozhovoru zúčastnili."

Všichni tři vstoupili.

„Dovolte, Vznešená, abych napravit malý omyl, kterého jsem se dopustil při našem minulém setkání," požádal Arkonidan a podal zajatkyní balíček.

Mirona ho od něj vzala a tvářila se udiveně. Atlan přikročil ke stolku, kde ještě ležely dary, které přinesl minule. Vzal si z nich smaragd. Mirona otevřela balíček a našla v něm stejný nebroušený smaragd jako ten, který Arkonidan držel v ruce.

„Vaše výpověď byla pečlivě přezkoumána, Výsosti," oznámil Atlan, „a byla shledána správnou. Počítač nenašel ani nejmenší logický rozpor."

„Pozoruhodné," zamumlala rozpačitě Mirona. „Ale co..."

Ukázala na drahokam, který držela v ruce.

„To bylo malé bezpečnostní opatření, za které se omlouvám," vysvětloval Arkonidan. „Podle našich zkušeností mají Mistři ostrovů a jejich nejbližší spolupracovníci v těle buněčný aktivátor, který neustále regeneruje buněčnou tkáň a svému nositeli propůjčuje svým způsobem nesmrtelnost. Aktivátory je možné zaměřit podle energie, která z nich vychází. Tenhle kámen," ukázal smaragd, který vzal ze stolku, „obsahuje detektor citlivý na záření aktivátoru. Nereagoval, i když jste se pohybovala v jeho blízkosti. Aktivátor nemáte, tedy nepatříte ke spolupracovníkům Mistrů ostrovů. Znovu se omlouvám za počáteční nedůvěru."

Mirona položila drahokam na stolek. Najednou velmi zvažněla.

„Jsem Tefrodka," řekla klidně a pevně. „Jistě pochopíte, že po zkušenostech z poslední doby považují Solární impérium za nepřátelskou mocnost, i když nejsem přívrženkyní Mistrů ostrovů."

Arkonidan na to chtěl něco říct, ale zarazila ho odmítavým gestem.

„Rozhodla jsem se však, že zapomenou na své předsudky, pokud mě budete brát takovou, jaká jsem: jako nepřítelkyni Mistrů ostrovů a jako vládkyni, která dbá o blaho svého národa. Měl jste potřebu si to ověřit. Ještě než jste mě navštívil poprvé, řekla jsem vašim dvěma lidem, že jednoho dne budete šťastný, když se rozhodnu vás přijmout. Mám informace, které jsou pro obyvatele planety Země nesmírně důležité. Žádám, abyste mě co nejrychleji dopravili k Velkému administrátorovi."

4.

Walter Enne byl poslední příhodou značně vyveden z míry. Cestou k další prodejně si koupil noviny. Dostal jedno z těch vydání, která teď přišla do módy. I když mělo rozměr jen deset krát deset centimetrů, nějaký optický efekt způsobil, že jednotlivá písmena viděl velká jako pod lupou.

Na titulní straně bylo obvyklé politické zpravodajství, nic neříkající a skoro se nelišící od zpráv ze včerejšího vydání.

Jedna novinka tu přece byla. V pravém dolním rohu se sdělovalo, že počet útoků živočichů dosud považovaných za neškodné značně vzrostl. Podrobnosti najde čtenář na straně pět.

Walter už se nedostal k tomu, aby si tuto stranu našel. Došel k Sue Kango-vu obchůdku s kořením.

Obchod byl dlouhý, úzký a tmavý. Walter zůstal stát hned za pootevřenými dveřmi, aby se rozkoukal. Sue v pozadí krámku rovnal do regálu malé lahvičky s kořením, polepené exotickými etiketami. Když poznal Waltera, nechal toho a s úklonami mu šel vstříc. Měl na sobě čínský oděv z devatenáctého století.

„Velmi mě těší vaše návštěva, pane Enne," vítal Waltera s úsměvem. „Čím posloužím?"

Walter položil na pult noviny a ukázal na článek, který právě četl.

„Všiml jste si něčeho takového, Sue?" zeptal se.

Sue se sklonil nad novinami a četl. Trvalo mu to dlouho. Když se zase narovnal, blaženě se usmíval.

„Ne, pane Enne, o tom nic nevím. Jsem rád, že jsem se s tím nesetkal."

Walter byl zklamaný, ale nakonec nebylo divu. Sue bydlel v domě, kde měl obchod, takže vůbec nevycházel ven.

„No, nevádí," mávl rukou. „Sue, potřebuju kari a... zatraceně, radši se podívám."

Vytáhl z kapsy lístek, který mu dala Barbara s sebou, a četl jednotlivé po-

ložky. Sue si je poznamenal a dal se do práce. Walter se opřel o pult a přihlížel. Číchal vůně různého cizokrajného koření a prostředím tmavého krámku i Sue-ova exotická postava ho uváděly do polosnu.

Rychle ho probral tvor, který se prosmýkl pootevřenými dveřmi a třepal křídly. Byl to holub. Sue stál nahoře na žebříčku a bojácně se po něm ohlížel.

„Pozor, Sue!" vykřikl Walter.

Přiskočil k žebříčku. Holub vrazil do malého Čňana, div Sue nespádl. Walter se po ptákově začal ohánět kloboukem a poplašil ho tak, že nechal Čňana být.

Místo toho zaútočil holub na Waltera. I přesto, že se po něm Walter oháněl, utřil od zobáku šrám na tváři.

Holub útočil dál a Walter si uvědomil komiku situace. Jednou mu nikdo neuvěří, že se nemohl ubránit holubovi. Popadl ho vztek. Když holub zase letěl proti němu, napřáhl se a chytil ho. Mrskl s ním o stěnu a pták padl bez života na zem.

Teprve teď měl čas se rozhlédnout. Holub nebyl jediný útočník. Kráček byl plný poletujícího ptactva. Dveře byly dokořán a zvenčí sem doléhal křik.

Walter zuřivě bil kloboukem do houfu vrabců. Někde v tom zmatku se úzkostně ozýval Sue Kang. Walter si k němu razil cestu. Dostal mnoho klofanců a škrábanců a za ním leželo na podlaze několik mrtvých ptáků.

Konečně se dostal k Číňanovi. Ten už krvácel po celém obličejí, nejvíce kolem očí. Vrabci a pěnkavy jako by věděli, kde je člověk nejvíce zranitelný.

„Sue!“ křičel Walter. „Potřebujeme pepř, kari, všechno, co je v prášku a pronikavě voní!“

Sue zoufale zamával rukama.

„Pokusím se otevřít soudky, pane Enne. Ale oni mi nedají pokoj!“

„Budu vás krýt!“ hulákal Walter do štěbetání ptáků. „Tak do toho!“

Sue se shýbl k nejspodnější přihrádce. Walter našel v bečce, která stála před pultem, víc než metr dlouhý rozvětvený kořen žen sen. Byl určitě velmi cenný, ale pro Waltera to v téhle chvíli byla prostě zbraň. Mával jím kolem sebe a každých rozmachem srazil pět nebo šest útočníků, takže houf rychle prořídil.

Mezitím se Sue dostal k plechovce kari. Podal ji Walterovi. Byla z tenkého kovu a Walter se nezdřoval otvíráním. Šlápl na ni a podpatkem prorazil otvor velký jako pěst. Pak začal z nádoby vytrásat prášek v hustých závojích. Rozkašlal se a oči mu slzely. Sue mezitím našel menší nádobku mletého pepře. Naložil s ním stejně jako Walter s kari.

Obránci trpěli, ale tím hůř na tom byli okřídlení útočníci. V krámu bylo najednou ticho. Walter a Sue tápali k východu a protírali si oči. Při každém kroku jim pod nohou chřuplo křehké tělíčko.

Bitvu vyhráli. Ale jaká bitva to vlastně byla?

Venku na ulici vřava neustávala. Byl slyšet třepot nesčíslných křídel, lidské výkřiky a hučení nějakého stroje. Když Walter konečně zase viděl, zpozoroval černý mrak ptáků prohánějící se nad vozovkou. Někteří lidé ještě leželi na chodníku, chránili si hlavy a křičeli. Městská policie už zasáhla. Hukot, který Walter slyšel, vydával velký kluzák, který visel nehybně ve vzduchu dva metry nad vozovkou. Vyčnívala z něj roura jako hlaveň starodávného děla, a z ní se hnula hustá oblaka žlutavého plynu. Mrtvá ptáčata padala na ulici po tuctech. Ptáci konečně uznali, že nemohou vyhrát. Jako na povel vzlétli a uprchli přes střechy.

Chodci se uklidnili, když viděli, že už nehrozí žádné nebezpečí. Zvítězila zvědavost. Lidé obklopili kluzák.

Policisty ale zřejmě potřebovali v jiné části města. Jakmile ptáci zmizeli, kluzák se vznesl a odletěl.

Walter zapomněl, že chtěl ještě něco nakupovat, a vydal se ke garážím nájemných vozů. Sue mu slíbil, že koření, které Walter potřeboval, co nejdříve dodá do do Šeřené Haven.

Svoje noviny Walter zapomněl u Číňana. Cestou si koupil jiné. Bylo to zvláštní vydání, které teprve před několika minutami vyšlo z tiskárny. Velkými písmeny modré barvy, která byla vyhrazena pro zprávy o katastrofách, stálo na první straně:

CELOSVĚTOVÉ VZBOUŘENÍ PTAČÍ ŘÍŠE!

Mirona z Thetu nebyla ochotná světit Atlanovi informace, o nichž tvrdila, že jsou životně důležité pro Solární impérium. Atlana to mrzelo, ale už to, že byl ochotný jí ustoupit, ukazovalo, že její krása zvítězila nad jeho pýchou.

Zkáza planety Multidon jaderným požárem už natolik postoupila, že z bývalé významné základny Mistrů ostrovů zbyla jen žhavá oblaka plynů. Atlan tedy mohl vyhovět Tefrodce a odletět k Zemi s výmluvou, že tady už stejně nemá nic na práci. IMPERÁTOR odstartoval směrem k okraji Uklanova tmavého oblaku.

Na lodi se šířily různé pověsti. Mluvílo se například o tom, že Atlan při pohledu na mimořádně krásnou Tefrodku přišel o rozum. Jestli je to pravda, kdo převezme velení? A kdoví, jestli se nepomátli i ostatní vysocí důstojníci, kteří přišli s Mironou do styku?

Fáma se šířila tak tvrdošíjně, že Atlan považoval za nutné pronést ke svým lidem projev do vysílání. Přesvědčil je tím, že má všech pět pohromadě, ale přitom nikomu neušla jeho nervozita.

Jako další se rozneslo, že Mirona ve skutečnosti není tak nadpozemsky krásná. Hezká je, to jistě, ale že každému poplete hlavu, to působí hypnotické síly. ve skutečnosti je to špiónka Mistrů ostrovů, která má upoutat Atlana a Perryho Rhodana.

Aby potlačil pomluvy, požádal Arkonidan také Mironu o pár slov do vysílání. Zhostila se toho úkolu s neodolatelným šarmem. Pak už fámy ustaly, ale kdekdo na palubě byl do Tefrodky zamilovaný.

28. prosince prolétal IMPERÁTOR jeden a půl světelného roku za jižním okrajem Uklanova oblaku a míjel CREST III, vlajkovou loď Perryho Rhodana. Perry už o všem věděl a požádal Atlana a jeho hosta o neodkladnou schůzku. Mirona tentokrát nežádala, aby Perry přišel za ní, jenom trvala na přítomnosti Sida Goldsteina a Dowena Konnerého.

Dvě obří lodě byly jen několik kilometrů od sebe, tedy na vzdálenost, která mohla být pohodlně překonána v malém kosmickém kluzáku. Na jeho palubě byli kromě pilota Atlan, Mirona, Downen a Sid.

Na palubě CRESTU III se konala přehlídka čestné stráže. Když kluzák přistál, Perry sám otevíral dvířka.

Doprovázeli ho další vysocí důstojníci. Atlan mu představil Tefrodku.

Downen s povděkem shledal, že jeho a Sida nikdo nebere na vědomí, i když se stále zdržovali poblíž Mirony.

Měli aspoň možnost rozhlédnout se kolem sebe. Downen si všiml, že Perry Rhodan nebyl ani zdaleka tak uchvácený jako Atlan, když poprvé uviděl Tefrodku. Choval se jako rozený hostitel. V přátelském rozhovoru zavedl Miro-nu do malé jídelny, vyhrazené pro nejvyšší důstojníky. Downen každou chvilku čekal, že je odtud někdo vykáže, ale nestalo se to. Mirona je chtěla mít nablízku.

Rhodan se Tefrodce lehce uklonil.

„Admirál Atlan mi sdělil, že máte důležité informace, které se týkají Země. Smím se zeptat, oč jde?“

Mirona zvažněla.

„Doufám, že nepřicházím příliš pozdě. Pochopte, že jsem musela přijít osobně, i když tím ztrácíme dva nebo tři dny. Nemohla jsem ale své informace předat rádiem. Mistři ostrovů, náš společný nepřítel, mají nepředstavitelné technické prostředky. Mohlo by se jim podařit zachytit a rozšifrovat vysílání, a pak bych si nebyla jistá životem.“ Zhlédla v Rhodanových očích stopu netrpělivosti a pospíšila si. „ty informace mám od Proht-Meyheta. je to ďábelský útok proti obyvatelům Země.“

Podle plánu mají v úmyslu propašovat na Zemi větší množství psychologicky působících vysílačů určitého typu. Jsou to malé přístroje.“ Rukama naznačila přibližnou velikost tenisového míčku. „Vysílače mají být strategicky rozptýleny po zemském povrchu. Jejich záření má bezprostředně působit na mozek živých tvorů a vyvolávat v nich šílenství podobné amoku. Reakce postižených mozků má být tím rychlejší, čím nižšího řádu je inteligence. Podle Proht-Meyheta má hmyz zareagovat během několika hodin, kdežto u lidí se účinek plně projeví až za deset až čtrnáct dní. Když trvá ozařování asi třicet dnů, je mozek poškozen trvale. Vysílače vydrží působit asi jeden rok. Za tu dobu už budou po světě běhat jen blázni!“

Mluvila čím dál vzrušeněji, jako by se snažila vykreslit posluchačům obraz planety, která je od mouchy až po člověka zachváćena zuřivým šílenstvím, které se snaží zničit vše živé.

Když Mirona skončila, nastalo ticho. Pak se Perry Rhodan věčně zeptal:

„Mluvil Trojka o tom, jak chtějí vysílače na Zemi propašovat?“

To Mirona popřela.

„Chlubil se, že má skvělou tajnou službu, která pronikne všude. Prosím, abyste mi dobře rozuměl. Proht-Meyhet mluvil o plánu, který má být proveden v nejbližší budoucnosti.“

Perry Rhodan přikývl.

„Chápu, že to velmi pospíchá. Ale...“

„Ne!“ vykřikla Mirona. „vy mi nerozumíte! Proht-Meyhet nic určitého neřekl, ale z náznaků jsem pochopila, že první část plánu už byla uskutečněna, když se mnou mluvil. Vysílače už jsou na Zemi!“

Ovládla se a přejela si rukou po čele. „Odpusťte,“ zamumlala. Ale obávám se, že katastrofa už začala.“

Perry Rhodan reagoval s rychlostí, na jakou u něho byli zvyklí. Z jeho setkání s Mironou z Thetu byl jako obvykle pořízen zvukový záznam a pět jeho kopií bylo rozesláno na nejbližší lodě. Kapitáni lodí dostali příkaz doručit poselství, které nepotřebovalo žádný komentář, Reginaldu Bullovi, zástupci Velkého administrátora a vrchnímu veliteli domovské flotily. Zdálo se, že se nedá dělat víc. V rozhodujícím stádiu boje s Mistry ostrovů nebylo možné odvolávat větší svazy z mlhoviny Andromeda. Proti nepříteli, který se schovával mezi lidmi na Zemi, by stejně nebyly nic platné.

Mirona z Thetu jako politik musela uznat, že Perry Rhodan jednal správně, když zachoval klid, ale nečinnost tváří v tvář katastrofě byla pro ni nesnesitelná.

Nakonec našla řešení. je přece možné poskytnout Zemi pomoc, aniž by se musely přesouvat bojové svazy. Z doby, kdy byla sledována tajnou službou Mistrů ostrovů, znala osobně některé jejich agenty. je pravděpodobné, že někteří z nich teď pracují na Zemi.

Mirona požádala Velkého administrátora o setkání a vysvětlila mu, že by mohla přispět k odhalení sítě agentů na Zemi dříve než způsobí větší škody. Downen Konner, který při jejich schůzce byl, očekával, že Perry Rhodan odmítne. Jednak pro něj byla tefrodská vládkyně příliš důležitá, než aby ji vystavoval riziku cesty, jednak musel pořád ještě počítat s tím, že by Mirona mohla být spolupracovnicí Mistrů ostrovů.

Když se vraceli ze schůzky s Rhodanem do Mironina apartmá, odhadoval Downen, že naděje Tefrodky jsou mizivé. Litoval toho, protože by se rád sám také podíval na Zemi.

O dvě hodiny později přišel vzkaz od Rhodana, že se její žádosti vyhovuje. První, co Dowena napadlo, kupodivu nebylo, že se jeho sen přece splní. Zneklidnilo ho, že administrátor tak rychle podlehl. je možné, že by Perry stejně jako Arkonidan obětoval svou politickou moudrost na oltář Mironiny krásy?

Seržant nebyl informován o posledních událostech - všechno, co Mirona z Thetu od svého příchodu na CREST

III řekla, bylo zaznamenáno na pásek. Pravděpodobně o tom věděla a nevadilo jí to. Než se Perry Rhodan rozhodl, dal záznam překontrolovat počítačem, který její výpovědi analyzoval. Počítač došel k závěru, že Mirona z Thetu s pravděpodobností osmdesát jedno procento mluví pravdu. Ve spěchu byl odvelen další křižník z blízké flotily a velení na něm předáno Atlanovi. Loď se jmenovala KÁHIRA a proti CRESTU III jí chyběl veškerý komfort. Mironě z Thetu to zřejmě nevadilo. Nastoupila na palubu spokojená, že prosadila svou. Doprovázel ji Atlan a nezbytní Sid s Downem. 2. ledna 2406 KÁHIRA odstartovala a zamířila k Zemi.

5.

Než se Walter Enne vydal na cestu domů, nakoupil v jednom obchodním domě různé kanystry s popraškou proti hmyzu a dva revolvery. Byl to druh, který vystřeloval traskavé projektily. Walter by byl raději koupil paprskomety, ale na ty muselo být zvláštní povolení.

Všiml si, že za tu dobu, co byl v obchodě, počet nakupujících značně vzrostl. Všichni chtěli totéž: postřík proti hmyzu a zbraně. Byl tu takový nával, že se začaly tvořit fronty. Walter byl rád, že už je venku. Rozeznal první známky paniky. Kdyby byl přišel o půl hodiny později, už by nic nedostal.

Také v garážích bylo neobvykle živo. Rodiny s objemnými zavazadly se sháněly po větších vozech. Všichni si zřejmě mysleli, že stačí vyjet z města a budou v bezpečí. Walter se pokusil vysvětlit jednomu z mužů, že venku hrozí stejné nebezpečí jako v Edmontonu. Ten člověk měl ale na poslední události vlastní názor a poslal Waltera k čertu.

Walter uložil nákup do vozu a vyjel. Z vozu zatelefonoval Barbaře, protože chtěl vědět, co se děje doma. Na vizifonu se objevil její ustrašený obličej.

„Co se děje?“ zeptal se rychle Walter.

Tvář jí zalila úleva a rozplakala se.

„Waltře! Slyšeli jsme, co se stalo v Edmontonu, a já jsem myslela...”

„Jsem úplně v pořádku,” přerušil ji Walter. „Jak to vypadá doma?”

Barbara si odhrnula z tváře pramen šedých vlasů.

„Nic moc,” odpověděla. „Všichni brouci a komáři a co já vím ještě se zbláznili. Vlezou každou škvírou a sedají na člověka, štípají, lezou do nosu a do úst...”

„No a? Dá se s tím něco dělat?”

„Zavolala jsem Hineho Lupera. Ten má vždycky doma nějaké jedy. Přišel a vystříkal celý dům. Postříkal to i zvenku. Utěsnila jsem všechna okna. Od té doby je pokoj.”

Walterovi se ulevilo.

„Hine tam ještě je?”

„Ne. Hned zas šel. Spousta dalších lidí ho potřebuje.”

„Dobrá. Zůstaň doma, rozumíš? Nikam se ani nehni. Neotvírej okna a počkej, až přijedu. Jasně?”

„Kam ještě jedeš?”

„Udělám si jen malou zajížděku,” uklidňoval ji. „Budou u tebe co nejdřív. A neboj se, koupil jsem revolver.”

Šeřené Haven bylo padesát kilometrů od Edmontonu. Walter dvacet kilometrů za městem odbočil z hlavní silnice na úzkou silničku, která se klikatila rovinou mezi lesíky. O deset minut později zastavil a vystoupil. Jeden revolver vzal s sebou a vyzkoušel ho. V otáčivém zásobníku bylo dvě stě výbušných projektilů. Měl pocit, že odolá celé armádě rozzuřených zvířat.

Rozhlédl se. Nahoře na bezmračné obloze kroužili dva luňáci. Včely ještě nelétaly. Když se shýbl a rozhnul trávu, našel zeleně se lesknoucího broučka, který někam pospíchal. Walter mu položil prst do cesty. Brouk hledal, kudy nečekanou překážku obejít. Na tomhle broučkovi nebylo nic nepřírodního.

O kousek dál našel mraveniště. Stovky mravenců běhaly dovnitř a ven. Když Walter šlápl před vchod, vypukla obvyklá panika. Mravenci běhali ještě rychleji sem a tam.

Walter byl spokojený. Aspoň tady, dvacet kilometrů od Edmontonu, bylo všechno normální. Vrátil se k autu a ujel další dva kilometry.

Tentokrát si vzal s sebou stříkačku naplněnou postříkem proti hmyzu. Ukázalo se, že dobře udělal. Sotva ušel pár kroků, vrhl se na něho roj drobných hnědých mušek, ten druh, který leze po hniјícím ovoci nebo zelenině. Walter mával rukama, aby je zaplašil. Bylo směšné vidět v těch drobných tvorečkách vážnou hrozbu. Jenže v několika vteřinách roj zhoustl v odporně hnědé mračno, mušky se mu usazovaly na tváři a lezly do nosu a do úst. Walter musel použít postřík. Roj se rychle rozplynul a Walter raději vlezl do vozu. Párkrát odplivl a vyčistil si nos, aby se zbavil dotěrných mušek.

V klidu za skleněným okny mohl Walter přemýšlet. Živí tvorové se zbláznili v Edmontonu a v Šeřené Haven. Ale vypadalo to, že mezi oběma místy je pásmo, kde se brouci, mravenci i ptáci chovají normálně. Nabízela se mu představa neznámé choroby, neuměl si ale představit virus, který by zároveň napadal berušky a vrány. Z tohoto hlediska se mu zdálo čím dál pravděpodobnější, že všechny ty neuvěřitelné události, jichž byl v posledních době svědkem, musel způsobit nějaký cizí zásah. Mohl to být vliv hypnotické povahy, který vycházel z určitého

zdroje a měl určitý dosah. Jestli je jeho předpoklad správný, jsou takové zdroje nejméně dva, jeden v Šeřené Haven a jeden v Edmontonu. Mezi oběma oblastmi je pásmo, kde je všechno normální. Walter jel dál. Trvalo několik hodin, než se mu podařilo najít čtyři body, které byly podle jeho pozorování na okraji působení zdroje v Šeřené Haven. Označil si je na mapě, kterou našel v přihrádce v autě. Byla skoro tma, když se dostal domů. Před domem zaplatil za auto a za mapu, kterou si chtěl nechat. Posbíral nákup a šel k domu. ve vzduchu čpěl zápach postřiku. Nikde nebyl jediný komár. Barbara mu otevřela a pomohla mu s balíčky. V obývacím pokoji hrála televize. Vysílali zprávy. „Ten mor už se rozšířil po celé Zemi," referovala mu Barbara. „Všude šílí hmyz, někde už i ptáci." „Mor?" ptal se udiveně Walter. „Mluvili o moru?" Barbara se snažila rozpomenout. „Nevím to jistě," přiznala. „Vždyť je to jedno. Už to bude brzy za námi." „Jak to víš?" „Představ si, od včerejška je na Zemi zastupující administrátor a převzal sám řízení všech asanačních prací." „Myslíš Reginalda Bulla?" „Ano, samozřejmě!" Walter se na ni zamyšleně díval. „Chtěl bych mít tvůj optimismus," řekl po chvíli.

KÁHIRA přistála večer 6. ledna na přístavišti Terrania. Reginald Bull se vrátil o čtyři dny dříve. Zavedl hned některá opatření. Nad městem Terrania se klenula slabá ochranná vrstva, která bránila volnému pohybu hmyzu a ptáků.

V hlavním městě také opakovaně došlo k příhodám, v nichž hrály roli ptáci, plazi a dokonce okrasné rybičky v některých akváriích. Dva dny byl nepřetržitě rozprašován prostředek proti hmyzu, až se pod klenbou ochranného štítu nehnul žádný brouček, mravenec ani moucha. Bull nepřihlížel k protestům ochránců zvířat a dal pohubit i všechny ptáky, plazy a ryby. Večer 6. ledna už byli v Terranii jen lidé, psi a kočky.

Nebo, jak to vyjádřil titulěk jedné novin: Od čtyř hodin dnes odpoledne žijí v hlavním městě jen teplokrevní savci.

O přiletu KÁHIRY a jejích pasažérů se mnoho nemluvalo. O to se postaral Atlan už předem. Atlan s Mironou ihned vyhledali Reginalda Bulla. Ted' se potvrdilo, že Mirona říkala pravdu.

Její triumf byl trochu zkalen tím, že Reginald Bull rozhodně odmítl připustit účast jednoho desátníka a jednoho seržanta na důležité státnické konferenci, kde se nemělo jednat o ničem menším než o osudu celé Zeměkoule. Na krásu Tefrodky nic nedal a stálo ji to hodně naléhání, než konečně svolil.

Bull hned v úvodu konference vyložil karty na stůl. Prohlásil, že přičítá podivné chování živých tvorů působení psychologických vysíláčů, ale zatím se nepovedlo ani jeden zaměřit. Důležitá města dal obklopit ochrannými štíty jako Terranii a pod štíty vyhubil všechno živé. Podle Mirony se má vliv vysílání brzy rozšířit i na vyvinutější druhy. Proto je třeba tato zvířata zneškodnit, jakmile je zachvátí vzteklna.

Jinými slovy: byli stejně daleko jako před čtyřmi dny.

Během konference dostal Bull zprávu, která slibovala, že vnese trochu světla o těchto záhad. Nějaký státní úředník žijící na penzi v Kanadě provedl z vlastního popudu řadu pozorování a došel k pozoruhodným výsledkům. Tvrdil, že šilicí živočichové jsou pod vlivem zdrojů, které jsou umístěny v určitých bodech a mají účinnost v okruhu osmnácti kilometrů. Určil dokonce body na okraji jednoho kruhu a podle toho zjistil přesnou polohu zdroje. Konference byla hned přerušena. Onen důchodce se jmenoval Walter Enne. Bydlel v Šeřené Haven, asi padesát kilometrů od Edmontonu. Během hodiny zburcoval Reginald Bull štáb stovky vědců a techniků. Vybavil je potřebnými pomůckami a poslal je do Edmontonu. Mirona, Atlan a jejich doprovod letěli napřed Atlanovým soukromým letadlem.

Zemědělský výbor předchozí večer podal důkaz o oprávnění své existence, když přesvědčil Sosterze Payneho, jediného, kdo tu měl vlastní letadlo, aby rozstříkoval prostředek na hubení hmyzu nad Šeřené Haven a okolím. Všechna letadla ve veřejném majetku už byla zadána. Payne nedělal drahoty. Uznal autoritu zemědělského výboru a hned začal. Ještě dlouho po půlnoci slyšeli bzukot jeho letadélka nad střechami.

Walter vstával časně. Nebezpečí ze strany hmyzu bylo zažehnáno. Ted' se museli připravit na útok ptáků.

Neuměl si vysvětlit, proč v Edmontonu už ptáci šileli před dvěma dny, zatímco v Serene Haven bylo vše při starém. Cizí vliv zřejmě potřeboval určitý čas, aby začal účinkovat. Čas o to delší, čím vyšší stupeň inteligence ten který tvor měl. To byl ale jen jeho dohad a Walter si všechno rád ověřoval.

Edmonton patřil k vybraným městům, nad nimiž se rozklenula ochranná síť.

Předešlý večer se prvně ukázal na schůzi zemědělského výboru Hine Lu-per. Diskuse se nezúčastnil, ale přispěl do bodu Různé. Žádal, aby se jeho kráva Liza směla pást na lukách jižně od Šeřené Haven, které obec nedávno

přikoupila. Protože byla Líza jediná kráva v Šeřené Haven, nikdo nic nenamítal. Walter pak vstal a upozornil výbor, že Hine Luper včera odpoledne obětavě postříkal řadu domů insekticidem. Výbor Luperovi poděkoval. Dnes ráno už Walter na tohle všechno nemyslel. Dělal si poznámky pro příští dny na velký arch papíru. Když uslyšel letadlo, nejdřív ho napadlo, že Sosterz už je zase ve vzduchu, a podivil se tomu. Vstal a šel k oknu. Vtom Barbara zavolala z kuchyně: „Podívej se na to! Na louce přistávají tři velká vznášedla a jedno malé míří k nám.“ Malý stroj, nadnášený zřejmě působením antigravitace, se pomalu pohyboval nízko nad zemí, jako by něco hledal. Velká letadla dosedla na louku a vyhrnulo se z nich pozoruhodné množství lidí. Konečně přistálo i malé letadlo a pasažéři začali vystupovat. Walter viděl tři muže v uniformě, naposled vystoupili vysoký muž a žena, kterou muž obskakovat. Podivný hlouček šel k Walterovu domu. Walter jim šel otevřít. Přímě před ním stál ten vysoký. Walter musel vzhlednout, aby se mu podíval do očí. Teprve tehdy ho poznal. Tu tvář snad tisíckrát viděl v televizi i v novinách. Nebylo možné si ji zmýlit.

Dowenu Konnerymu připadalo komické, že přistáli na břehu potoka a museli utíkat ke svému zpravodajovi, aby unikli davu zvědavců, který už se sbíhal. Byl by si představoval přilet admirála do odlehlého místa trochu vznešeněji. Ale o Atlanovi bylo známo, že si nepotrpí na okázalosti. „Přicházím kvůli tomu, že jste se obrátil na úřad administrátora,“ řekl Arkonidan. „Jmenuji se Atlan.“ Dowen viděl, že Enne admirála poznal na první pohled. Přesto se rychle vzpamatoval z překvapení, vztyčil se ve dveřích a stroze prohlásil: „Nechci být nezdvořilý, ale to by mohl říct každý.“ Dowena zamrazilo, ale Atlan si z toho zřejmě nic nedělal. „Vy mě znáte od vidění, vidíte?“ ptal se. Walter Enne se usmál. „Víte, kolik podvodníků se každý den vydává za Rhodana, Atlana a já nevím koho?“ Arkonidan vytáhl z kapsy malé destičky a otevřel je, aby mohl Enne nahlédnout. Walter vrhl jediný pohled na fialové se lesknoucí doklad, jaký nosili jen nejvyšší představitelé Impéria a který se nedal zfalšovat, a hluboce se uklonil. „Odpusťte, Excellence,“ řekl prostě. „Ale člověk musí vědět, na čem je.“ Ustoupil ze dveří a pozval je dovnitř. Tam je uvítala jeho žena a všichni se vzájemně představili. Atlan jako vždy od příletu na Zemi představoval Miro-nu z Thetu jako jednu z nejschopnějších pracovníků zahraniční služby. Nejdřív Atlan v hrubých rysech načrtl Walterovi situaci na Zemi v poslední době. „Vysvětlil mu, že jde o dílo ďábelského nepřítele, který po celé Zeměkouli rozptýlil vysílače s hypnotickými účinky. Přiznal, že se tajné službě zatím nepodařilo najít žádné vodítko, které by pomohlo odstranit nebezpečí. Walter Enne byl patrně jediný, kdo si v době všeobecné paniky zachoval chladnou hlavu a na něco přišel. Právě proto rozhodl Atlan o přeložení štábu předních vědců do Šeřené Haven. Pátrání na jiných místech Země samozřejmě pokračovalo. Víc než milion vědců, techniků, policistů a jiných pracovníků hledalo příčiny toho zvláštního jevu z poslední doby. „Přesto se zatím nic nezjistilo,“ uzavřel Atlan. „Na některých místech posedla vzteklna už i zvířata na vyšším stupni vývoje; koně, psi a kočky zaútočili na lidi. Z toho je možno vyvodit, že nebyly všechny vysílače aktivovány zároveň. je nemožné předpovědět, kdy se stane první obětí záření člověk. Pokud se to už nestalo.“ Barbara Enneová se tohoto rozhovoru nezúčastnila. Walter ji slyšel, jak u dveří nepřetržitě odbývá zvědavce, kteří s ním chtěli mluvit. Až najednou se objevil návštěvník, který se nedal odehnat. Dowen slyšel jeho křik a už chtěl jít Barbaře na pomoc. Vtom se ale rozletěly dveře a vklopýtal do nich malý bělovlasý muž, zřejmě velice rozrušený. Enne vyskočil. „Hine! Co se děje?“ ptal se ostře. Bělovlasý zalapal po vzduchu. Oči se mu blýskaly. „Nemůže být nic důležitějšího, než co jsem viděl já, Waltře.“ Enne zmlkl a v místnosti zavládlo ticho. Hine dramaticky oznámil: „Doru Rathsamovou na ranní procházce napadly vrány a vyklovaly jí oči. A Paysana Huberta, co bydlí u silnice do Camrose, roztrhali jeho dva psi.“

6.

V Šeřené Haven vypuklo šílenství. Stárnoucí lidé, kteří dřív byli zvyklí pečovat o děti, si jako náhradu často k sobě berou domácí zvířata. Obyvatelé Šeřené Haven nebyli výjimkou. V obci bylo nejméně tisíc psů, osm set koček, několik set křečků, morčat, bílých myšek, tucty exotických zvířat.

Všechna zvířata najednou zešílela.

Během hodiny přišlo v Serene Haven skoro sto lidí o život. Dvakrát tolik bylo vážně zraněno. Jen málokdo měl dost rozvahy, aby při prvních známkách šílenství zvíře zastřelil. Toho se ujali vědci a technici, kteří přiletěli s Atlanem z Terranie. Usmrtili všechna zvířata, u nichž se objevily nejmenší stopy vztekliny.

Teprve kolem poledne pokračovali Atlan a Walter Enne v přerušném jednání. Atlana doprovázela Mirona z The-tu a Sid s Downem.

„Určil jste tedy čtyři body na obvodu kruhu," nadhodil Arkonidan téma, které ho nejvíc zajímalo. „Podle toho jste zjistil, kde je umístěn hypnovysí-lač."

Walter Enne přinesl mapu a rozestřel ji na stole. Downen viděl, že je v ní mnoho poznámek Velký kruh na dvou místech vybíhal přes okraj mapy. Střed kruhu byl vyznačen červeně.

„Musíte vzít, prosím, do úvahy," řekl Walter Enne trochu mrzutě, „že moje měření nejsou zvlášť přesná. Když jsem chtěl zjistit, kde vliv ještě působí a kde už ne, nemohl jsem sledovat třeba včely, které poletují sem tam. Nejčastěji jsem pozoroval mravence, ti se nevzdalují daleko od mravenišť. Mravenišť je v okolí dostatek, ale jsou pořád ještě čtyřicet nebo padesát metrů od sebe. Odhadoval jsem, že hranice vlivu vysílače probíhá uprostřed mezi dvěma mraveništi, z nichž jedno je zasaženo a druhé ne. Přesnost mého měření je tedy plus minus pětadvacet metrů, řekněme."

Atlan ho pozorně poslouchal. Když Walter domluvil, usmál se.

„Nemusíte se omlouvat. My vaše měření přezkoumáme, jestli vás znepokojuje tohle. Kde tedy leží střed kruhu?"

„Tady," řekl Enne a ukázal na červenou značku. „A to je dům Hineho Lu-pera."

Atlan poslal k Luperovu domu skupinu techniků. Neměli se Hinemu ani jeho ženě Martě ukazovat. Walter Enne to sice vylučoval, ale přece jen nebylo jisté, jestli Hine nebo Marta nebo případně oba nepatří k agentům, které sem vyslali Mistři ostrovů. Technici měli za úkol zjistit polohu vysílače pomocí přístrojů. Až dosud se to nepovedlo patrně proto, že se s přístroji nikdy nedostali k žádnému vysílači dost blízko.

Jiný oddíl vědců a techniků zatím odjel z osady a pečlivě ověřoval Walterova chvatně provedená měření. Proti Walterovi měli jednu výhodu. Od Mi-rony z Thetu věděli, že mozek ještě nenasyčený se vrací rychle zpátky k normálnímu stavu, jakmile hypnóza pomine. Doba potřebná k nasycení mozkových vrstev, které by způsobilo nevratné poškození, trvala podle Tef-rodky kolem třiceti dní. Tak dlouho ještě nikde na Zemi žádný vysílač nepůsobil. Vědcům tedy stačilo sledovat změny v chování zvířat, aby zjistili jejich přesný průběh.

Skutečnost, že byla zřetelná ostrá hranice vlivu, si nejdříve vědci nedovedli vysvětlit. Nakonec převládla teorie, že na mozek musí působit určitá minimální dávka, aby účinkovala. Když je vysílač příliš daleko od mozku, přestává působit.

Koleni poledne dostal Atlan zprávu od vedoucího skupiny. Přesný průběh hraniční čáry byl zjištěn na deseti místech. Vedoucí technik dal měření několikrát zopakovat, aby si byl jistý, že se nemýlí. Vycházelo mu totiž něco jiného než Walterovi.

Podle jeho výpočtu byl střed kruhu o několik kilometrů dál na jihovýchod od bodu, který určil Walter.

Objevilo se i další matoucí zjištění. Kruh nebyl v klidu. Hranice se stále posouvala. Putovala deset metrů k severu, pak osm metrů na západ, vzápětí o pár kroků jižně nebo východně. Vedoucí technik si myslel, že by se to dalo vysvětlit statistickými výkyvy ve výkonu vysílače, ale nebyl si jistý. Atlan mu uložil, aby zůstal, kde je, a zaznačil si nový střed kruhu do mapy. Pak se spojil s techniky, kteří pozorovali dům Hineho Luperu. Jak se dalo čekat, zatím neměli úspěch.

„Třeba bychom ten dům měli prohlídnout sami," navrhla Mirona.

Bylo to poprvé, co se zamíchala do debaty, a její pohnutka byla jasná. Hineho Luperu neznala, ale možná bude znát Martu Luperovou.

Walter Enne nebyl tím návrhem nijak nadšený. Šlo o jeho souseda. Později by si Luper mohl vylévat zlost na něm.

K tomu ovšem Atlan nemohl přihlížet. Tady šlo o důležitější věci než o vzájemné vztahy dvou penzistů. Walter Enne už nic nenamítal a nabídl se, že Mironu s Atlanem doprovodí. Downen k němu bezděky pocítil úctu. Šel za svým cílem bez ohledu na to, že si způsobí mrzutosti. A mimořádná krása Mirony z Thetu na něho neúčinkovala silněji než sněhová bouře na Eskymáka.

Po vzpouře domácích zvířat se v Se-rene Haven všichni zavírali v domech. Mezitím se rozneslo, že mezi návštěvníky obce je Arkonidan Atlan. Když však teď Atlan šel osobně po ulici, nikdo nevystřelil hlavu, aby se na něj podíval. Také dveře Luperova domu byly zamčené a ať se do nich Enne dobýval jak chtěl, nikdo se neukázal.

„Vypadá to, že odjeli," pokrčil rameny Walter.

Atlan uvážil i tuto možnost a vyhlásil po Luperových pátrání. Pak se obrátil na Downa.

„Seržante, otevřete ty dveře!" poručil. „Přebírám veškerou zodpovědnost."

Downen neváhal ani vteřinu. Paprsek energie z jeho zbraně vyřízl ze dveří zámek. Sid vrazil do dveří a otevřel je. Atlan chtěl vejít, ale překvapeně vykřikl a zarazil se na prahu.

Uvnitř to vypadalo, jako by tu řadila tlupa lupičů. Ze skříní byly vytahané zásuvky a jejich obsah byl rozházen a potrhán.

Atlan se odhodlal vstoupit. „Prohledáme dům," rozhodl. „Enne, držte se mě. Goldsteine a Konnery, vy to vezměte tady vpravo. Mirono, vy raději zůstaňte tady, je to bezpečnější."

Procházeli domem. Byl všude stejně zpustošen. Po jeho obyvatelích nebylo nikde ani stopy. Když se Downen a Sid dostali do kuchyně, zdálo se jim, že odněkud slyšeli šramot. Chvilí stáli tiše, ale pak Sid mávl rukou a řekl: „To jenom pracujou nervy. Človče..."

Nedomluvil. Zazněl ječivý výkřik a vzápětí exploze. Křik odumřel a odněkud zaznívaly zvuky zápasu.

Mirona! To byla jediná Downenova myšlenka. Aniž se staral o Sida, rozběhl se. Dlouhými kroky proběhl místnostmi, které předtím prohledali, a otevřenými dveřmi se dostal do předsíně.

Jeho nerozváznost mu zachránila život. Před ním najednou vyvstala malá obtloustlá postava. Viděl, jak na něho míří hlaveň pušky, a se slepou zlostí na ni naběhl. Jeho protivník se nedostal k tomu, aby vystřelil. Aby o zbraň nepřišel, strhl ji stranou. Downen sáhl do prázdna a setrvačností přeletěl a dopadl na podlahu. Do týla ho udeřilo něco nestoudně tvrdého a před očima se mu roztančily hvězdičky. Někdo křičel: „Dowene! Konnery! Opatrně!" Odvalil se stranou, ještě pořád se zavřenýma očima. Vedle něj zaduněla exploze a on ucítil střelný prach. Uslyšel šílený smích a několik nesrozumitelných slov.

A pak vítězný výkřik Sida Goldsteina:

„Už tě mám, babo!"

Downen se postavil na nohy a otevřel oči. Sid přidržoval postavu, která se vztekle zmítala. Puška ležela na podlaze. Downen ji zvedl a odhodil ji z dosahu.

Poprvé si uvědomil, že jeho zuřivým protivníkem byla žena. Byla stará a ohyzdná, s rozcuchanými vlasy a křečovitě staženým obličejem. A měla sílu. Sid ji sotva zvládl.

Downen se rozhlédl. Mirona vylezla zpoza převržené skříně. Byla smrtelně bledá a třásla se, velké tmavé oči upírala na starou ženu. "Vypadala tak bezmocně, že by ji byl Downen nejraději vzal do náručí a uklidnil.

Byl by to možná udělal, jenže v té chvíli divoce ječící žena zmlkla. Konečně jí došel dech a ztratila vědomí. Sid ji pustil na podlahu.

Downenovi připadalo, že to vše trvalo celé minuty, ale Atlan a Walter Enne sem teprve teď doběhli z druhé strany domu. Atlan udělal to, nač si Downen netroufl: vzal Tefrodku něžně do náruče a přitiskl ji k sobě.

Walter Enne se sklonil nad bezvládným tělem a nevěřícně na ně zíral.

„Ale vždyť to je Marta Luperová!" vyhrkl. „Co to do ní, propána, vjelo?"

To byla řečnická otázka. Bylo jasné, co se přihodilo Martě Luperové. Byla prvním člověkem, který podlehl d'ábelskému záření hypnotického vysílače.

Atlan zavolal své experty. Nejdřív ale dal odvést Mironu z Thetu se silným doprovodem na palubu svého kluzáku. Záchvat zuřivosti se u Marty Luperové dostavil pozoruhodně rychle po útoku zvírat. Atlan nechtěl Mironu vystavovat ani nejmenšímu riziku a bylo jasné, že ho nevedla jen politická prozíravost, ale zejména osobní zaujetí.

Hine Luper nebyl daleko od domova a přišel, jakmile se dozvěděl, co se doma stalo. Marta byla pořád ještě v bezvědomí. Lékař zjistil, že jí celkem nic nechybí. Nedalo se ovšem s jistotou říct, zda šílenství znovu nepropukne, až se probere z mdloby. Atlan jí dal odvézt sanitkou z dosahu vysílače. Hine chtěl jet s ní, ale Atlan mu přikázal, aby zůstal, a dal lékařům pokyn, aby ho nenápadně vyšetřili. Nebylo jisté, zda Hine nebude příští obětí.

Odborníci spolu živě probírali poslední události a každý přispěl s nějakým názorem. Downen a Sid, které tu Mirona výjimečně zapoměla, se cítili mimo. Brzy se k nim přidal Walter Enne, kterého si už taky nikdo nevšímal. Diskuse se konala ve velkém obývacím pokoji Hineho Lopera. Hine tu byl také, snad aby střežil svůj majetek nebo ze zvědavosti. Downen, Sid a Enne se nenápadně vytratili a probírali situaci po svém v předsíni.

Samozřejmě diskuse tady ani tam k žádným závěrům nedospěla. Walter měl přitom pocit, že je záhadě na stopě. Někdy mu připadalo, že mu vysvětlení každou chvíli samo od sebe přejde přes rty.

Jedno věděl jistě. Až bude tohle za nimi, Hine a Marta svůj dům prodají a odstěhují se jinam. Lidé by se Martě posmívali, že nemá větší mozek než slepice, když na ni záření zapůsobilo o tolik dřív než na jiné lidi. Přitom není Marta o nic hloupější než ostatní.

Příčina musí být v něčem jiném!

Walter se pokoušel probrat to od začátku.

Atlanovi lidé určili hranice sféry vlivu vysílače a vyšly jim jinak, než je zaměřil on. Atlanovi odborníci byli na takové práce vyškolení. Zatím každý věřil, že jeho nepřesné měření bylo zaviněno nedostatečnými prostředky i

nedostatkem zkušeností.

Dejme tomu, že se nemýlil. Dejme tomu, že střed kruhu byl v době, kdy on prováděl svá měření, opravdu v Luperově domě nebo v jeho bezprostřední blízkosti. Dalo by se tím vysvětlit, že Marta Luperová podlehlá záření o mnoho dřív než její sousedé? Dalo, uzavřel Walter. Ovšem za předpokladu, že vliv záření je nejsilnější přímo u zdroje. Walter si nevzpomínal, jestli o této závislosti mluvili Atlanovi experti. Oni ovšem sami neskrývali, že mají velmi málo informací.

Přirozeně bylo možné se ptát, když to zákeřné záření dostalo Martu, ale proč zůstal zatím ušetřen Hine. Tady by mohl porovnávat jejich inteligenci, i když Walterovi připadali oba na stejné úrovni. Muselo to mít jinou příčinu, že Marta přišla na řadu dřív než Hine.

Hine většinou nebyl doma. To je ono! Hine sice nechodil na schůze zemědělského výboru a mohlo by se zdát, že se straní lidí. ve skutečnosti se vyhýbal jen příležitostem, kde ho očekávala nějaká povinnost, kde by se musel k něčemu zavázat. Jako třeba na schůzích výboru. Kde nic takového nehrozilo, tam se Luper ukazoval často. Poctíval své sousedy návštěvami, které se protahovaly na celé hodiny. Procházel se obcí a zastavoval se tu i tam. Každý ho znal, a protože Serene Ha-ven byla obec s přátelskými lidmi, nevyčítali mu jeho žvanivost, nebo mu aspoň nedávali najevo, že je obtěžuje.

Tady bylo vysvětlení! Hine se toulal a Marta hlídala dům. A protože byl vysílač až donedávna v domě nebo těsně u něj, byla nepřetržitě vystavena jeho zhoubnému vlivu v plné síle.

Walter se zaradoval, když zjistil, jak se mu znamenitě dílky skládky složily. Už mu nechybí moc a bude mít hádanku vyřešenou. Uvažoval dál.

Jak se stalo, že se vysílač z domu přemístil? Vysílače se nepohybují samy od sebe. Možnost, že by Marta nebo Hine byli agenti a sami vysílač přenesli, Walter zamítl.

Walter si zkoušel vybavit, kam na mapu zanesl Atlan novou pozici vysílače, když dostal výsledky měření. Bylo to někde na jihovýchod od Šeřené Ha-ven, na nezastavěných pozemcích. Kde se tam bere vysílač?

Goldstein a Konnery vedle něho se o něčem začali hádat. Walter zpozorněl a slyšel, jak Konnery říká:

„Nemluv nesmysly, Side. Každé dítě ví, že jsou prostředky proti psychologickému ovlivnění. Jeden z nejúčinnějších je imunizace. je to totéž jako očkování. Vystaví tě určitému vlivu v malých dávkách. Mozkové buňky zaregistrují, že něco není v pořádku, a postaví se na odpor. Jejich přeskupení je dost účinné, aby mozek ochránilo, a je trvalé, když se to správně provede. A pak je mozek proti onomu druhu vlivu imunní. Místní ostrovů možná zrovna tak připravují své agenty.“

Sida to udivilo.

„Vážně? A odkud to víš?“

Konnery se smál.

„Někdo hraje karty a jiný zatím studuje knihy. To je metoda stará už asi dvě stě let.“

Sid Goldstein si bručel:

„Podívejme, kdo by to řekl? Člověk běhá po světě jako stará kráva...“

Walter Enne vyskočil, jako by ho něco bodlo.

„Počkat!“ vykřikl. „Už to mám!“

Tahle směšná narážka ho přivedla na správnou stopu. Boží vědí, jak dlouho by ještě tápal, kdyby Sid nevědomky nevyřkl správné heslo.

Konnery a Goldstein hned ožili.

„Co se děje?“ vyzvídal Konnery.

„Vysílač,“ vyhrkl Walter. „Vím, kde je vysílač! Zavolejte admirála. Nesmíme ztrácet čas!“

Konnery běžel za Atlanem. Vrátil se s ním i s ostatními.

Walter nepustil Atlana ke slovu. „Líza má vysílač!“ volal. „Líza, ta kráva!“

Hine Luper se prodral dopředu.

„Waltře, vám přeskočilo!“ protestoval. „Líza je neškodné stvoření. Ta by...“

„Když jsem já prováděl svoje měření,“ řekl Walter, „byl střed kruhu v tomhle domě. Teď je najednou za městem, několik kilometrů odtud. Včera večer si dal Hine Luper na zemědělském výboru schválit, že se jeho kráva Líza může pást na lukách jihovýchodně od Serene Haven. Hine, kdy jsi tam Lízu odvedl?“

Hine se poškrábal na hlavě.

„Hned jak ta schůze skončila,“ přiznal. „Ještě v noci.“

Atlan se podíval z jednoho na druhého.

„Přesvědčíme se,“ rozhodl.

7.

Líza se klidně pásala na opuštěných pastvinách, které byly tak daleko od městečka, že bylo sotva vidět jeho střechy. Teprve když uviděla kluzáky, změnila své chování. Chápala, že v nich sedí lidé, a proti lidem byla zaujata. Všechno ji pudilo ničit a zabíjet.

Sid Goldstein a Downen Konnery vyskočili jako první. Líza se na ně řítila s bučením a se skloněnou hlavou.

Dowen pečlivě zamířil, a když byla kráva od něho ještě patnáct metrů, stiskl spoušť. Paprsek projel Líze lebkou a bezbolestně ji na místě usmrtil. Zůstala nehybně ležet. Hine Luper se rozplakal. V posledních hodinách toho na něj bylo moc. Seděl v trávě a zakrýval si rukama obličej.

Experti krávu rozpitvali a našli vysílač v jednom ze žaludků. Teď měli konečně jeden ten přístroj v rukou a mohli ho podrobně prozkoumat. Výsledky byly urychleně zveřejněny a začalo hledání dalších ukrytých vysílačů. Zatím však doléhala na zúčastněné jiná otázka.

Jak se dostal vysílač krávě do žaludku?

Hine Luper se konečně natolik uklidnil, že byl schopen odpovídat na Atlanovy otázky.

Ne, v posledních týdnech ani dnech za ním nepřišla neznámá návštěva. Znal každého, kdo vstoupil do jeho domu. Ne, neví, jestli někoho nepřijala Marta, když nebyl doma.

Který z jeho návštěvníků se nezvykle zajímal o krávu? Žádný.

Přiblížil se někdo ke krávě? Kdekdo. Od té doby, co ji měli, ji každý návštěvník aspoň poplácal po zádech.

Byl někdo delší dobu u krávy sám? ne déle než minutu nebo dvě. je to delší doba? Tady musel Atlan přiznat, že vůbec nemá představu, jak se vysílač do krávy dostal.

O pár minut později mu přišli na pomoc jeho znalci v oboru biologie. Ohledali povrch vysílače. Jeho obal nesl stopy po vlivu žaludečních šťáv, takže ho Líza měla v žaludku nejméně čtyřicet hodin. Na některých místech se ale našly zbytky graminózy, zvláštní látky, která pronikavě voní senem a používá se pro povzbuzení chuti u nemocných býložravců.

Tomuhle triku asi Líza nedokázala odolat dlouho. Dalo se předpokládat, že ať jí dal vysílač spolknout kdokoli, nepotřeboval na to víc než půl minuty.

Tím byla Hineho dosavadní výpověď bezcenná.

Když si Hine konečně vzpomněl na něco důležitého, bylo už skoro pozdě. Atlan chtěl výslech ukončit, když vtom Hineho najednou napadlo:

„Ano, Frank Doran, ten chtěl Lízu koupit!”

Frank Doran jako agent Mistrů ostrovů?

Walter kroutil hlavou. Ať už Frank sledoval svou nabídkou cokoli, jistě šlo o něco nevinného.

Atlan mezitím zapnul svůj minikom. Walter z něj slyšel vzrušený hlas, ale nerozuměl ani slovo. Neušlo mu, že Atlan zbledl.

Když konečně přístroj vypnul, zíral Arkonidan do prázdna, až měl Walter chuť přiskočit a zatřást s ním.

Atlan se probral a podíval se na Wal-tera, jako by ho viděl poprvé. Nejistě se rozhlédl.

„Nějaký starý muž,” řekl těžce, „vnikl do mého kluzáku, přemohl strážce a drží Mironu z Thetu jako rukojmí. Nijak netají, že pracuje jako agent Mistrů ostrovů.”

První reakcí Dowena Konnerého byla horká vlna hněvu, která ho málem připravila o rozum.

Admirál byl zdrcený, ale zůstal pánem situace. Bylo jisté, že agent byl ve výhodné situaci. Měl v moci Mironu z Thetu a nikdo na něj nemohl. Zapnul amplion umístěný na kluzáku a byl ochoten vyjednávat. Žádal volný odchod, a dokud drží v zajetí Tefrodka, nikdo mu to neodmítne.

Mladý poručík, který měl hlídat kluzák, byl celý bez sebe. Připadalo mu normální, že se o letadlo zajímá starý člověk, který v tom nudném městečku nemá celý den co dělat, a že si stroj chce prohlídnout zblízka. Vypadal naprosto důvěryhodně a neškodně, jak se tam belhal o hůlce, a zdvořile požádal o dovolu, než šel blíž. Když stál před vstupem, proměnila se hůlka v paprskomet. Tři muži z hlídky zahynuli, a stařec se vyšvihl do letadla, aniž mu mohl někdo zabránit.

O pět minut později zapojil amplion a začal klást požadavky. Podle poručíkova popisu to byl skutečně obyvatel Šešené Haven. Walter Enne a Hine Luper to potvrdili. Jmenoval se Frank Doran, byl starý mládenec a přistěhoval se před půl rokem.

Jedno bylo Dowenovi od začátku jasné. Nikdo neměl žádný plán, takže museli všechno vsadit na získání času. I kdyby jen proto, aby mohli věci lépe uvážit.

Teď bylo kolem dvou hodin odpoledne. Za dvě hodiny se setmí. Admirálův kluzák je vybaven vším možným, samozřejmě i infračervenými vizory. A agent Mistrů ostrovů jistě umí s takovými věcmi zacházet. I za tmy bude mít tak dobrý rozhled po okolí kluzáku, že se ani myš nešustne, aniž by to nevěděl.

Bylo jen jediné možné východisko. Infračervené vizory jsou napájeny agregátem, jehož elektronika je velmi složitá.

Každá elektronika se dá ochromit poměrně jednoduchými prostředky.

Chtělo by to vhodnou rušičku a Doran bude bez světla.

V situaci jako je tato není nutné se ohlížet na vojenskou hierarchii. Když se Dowen ujistil, že jeho plán je dobrý, prorazil si cestu mezi diskutujícími důstojníky, až srazil paty před admirálem.

Muž, který si říkal Frank Doran, pochopil bezvýchodnost své situace teprve tehdy, když se vmísil mezi

zvědavce, kteří obléhali dům Hineho Lupera, a uviděl Mironu z Thetu, odcházející s ozbrojeným doprovodem k Atlanovu kluzáku.

Doran Tefrodka znal a ona jeho od vidění také. Pár minut uvažoval o tom, že tajně odejde z městečka. Pak se ale dozvěděl, že Atlanovi lidé zastřelili krávu Hineho Lupera. Vysílačka byla tedy odhalena. Atlanovi odborníci budou Hineho vyslýchat a ten se s největší pravděpodobností zmíní o Franku Do-ranovi.

Doran si snadno spočítal, že už nemá dost času, aby se nenápadně dostal do bezpečí. Musel sáhnout k jiným prostředkům. Byl vycvičen v přežití, a po chvíli uvažování přišel na nejslibnější možnost.

Podařilo se mu zmocnit se letadla i rukojmí. Uvnitř přivázel Mironu k jednomu z křesel tak, aby ji měl stále na očích. Tefrodka nepromluvila, a ani Doranovi nebylo do řeči.

Spojil se s venkovním světem a ohlásil svoje požadavky. Uběhlo deset minut, pak přišla odpověď, že Arkonidan je na cestě sem a chce s ním sám mluvit. Doran se s tím spokojil. Bylo ke třetí, a brzy se začne stmívat. V kluzáku je ale infračervené vybavení, a žádný Pozemšťan nebude tak hloupý, aby si myslel, že může zaútočit pod rouškou tmy.

Atlan se objevil ve čtvrt na čtyři. Za ním přivezli generátorovou stanici a celou baterii světlometů. Slunce rychle klesalo k obzoru. Reflektory rozestavili kolem vrtulníku a napojili ke generátoru. Když vzplanuly, koupalo se okolí v oslňujícím jasu.

Atlan mluvil z generátorové stanice, která stála na okraji světelného kruhu, a používal výkonný zesilovač zvuku. Od letadla byl tak dvě stě metrů. To bylo mimo dostřel vycházkové hole, která byla Doranovou jedinou zbraní. A Arkonidan to pochopitelně věděl.

Zatím nebyl ochoten vůbec se o Do-ranových požadavcích bavit a žádal agenta, aby se vzdal. Dorana to nepřekvapilo. Atlan si přirozeně nejdřív zkoušel vylepšit pozici předstíráním, že mu na Mironě vůbec nezáleží. Doran věděl, že opak je pravdou, a na tom vystavěl svůj plán. Ještě dlouho před tím, než události nabraly tak bouřlivý spád, slyšel od lidí v Šeřené Haven, jak se Arkonidan o krásnou ženu uchází.

Doran Atlanův návrh na kapitulaci samozřejmě odmítl. Pak bylo nějaký čas na obou stranách ticho. Slunce zapadlo, a mimo světelný kruh, který vrhaly reflektory, byla tma. Při tomto osvětlení nemusel Doran používat infračervené vizory.

Když uběhlo pět minut, aniž se Atlan ozval, rozhodl se Doran dodat svým požadavkům důraz. Vzal mikrofon a řekl do něj:

„Vy si asi myslíte, že mě tu můžete držet bůhvíjak dlouho. To je chyba. Dobře poslouchejte!"

Vstal, namířil paprskomet na stěnu těsně za spoutanou ženou a stiskl. Paprsek zasyčel v lehkém šedém kovu. Mirona cítila žár, ale jenom odvrátila hlavu tak daleko jak jí pouta dovolila a pohrdavě se na Dorana dívala. Doran dostal zlost. Dvěma rychlými kroky byl u zajatkyne, chytil ji a plochou dlaní ji dvakrát, třikrát rychle uhořel do obličeje. Políčky byly tvrdé. Přesto Mirona ani nehlesla. Mikrofon však zachytil zvuky úderů a přenášel je ven. Doran slyšel, jak Arkonidan křičí:

„Hned přestaňte! Splním vaše požadavky. Mám ovšem jednu podmínku."

Doran se nenávidně zasmál. Vytáhl z kapsy zapalovač a podržel ho Mironě pod prsty pravé ruky. Když ji plamen ožehl, Mirona vykřikla bolestí.

„Žádné podmínky!" zařval Doran.

„Tak dost!" zněla Atlanova zoufalá odpověď. „Souhlasím, žádné podmínky."

Náhle se odmlčel. Venku se něco dělo. Doran se odvrátil od zajatkyne a vyhlédl z letadla. Z generátorové stanice stoupal černý kouř a lidé se rozbíhali na všechny strany. Vyšlehl jazyk ohně a zazněla exploze.

Reflektory zhasly. Doran zaklel. Zrovna v této chvíli musí mít Pozemšťané problémy s pojízdnou elektrárnou. Běžel k pilotnímu pultu a zapnul infračervené vizory. Obrazovky přesto zůstaly černé.

Doran zneklidněl. Vrátil zpět páčku, kterou právě přehodil, a zopakoval pokus, ale se stejným výsledkem. Tiskl řady přepínačů, marně. Zkusil znovu aktivovat infračervené vizory a tentokrát měl úspěch. Obrazovky se rozsvítily a ukázalo se na nich okolí letadla. Doran si oddechl. Podíval se na hodinky, ale nevěděl, kolik bylo, když začaly potíže. Odhadoval, že uběhla asi jedna minuta. Na obrazovkách nebylo nic neobvyklého, až na oddíl hasičů, který se zabýval hořícím generátorem.

Vzal do ruky mikrofon.

„Zbytečně protahujete jednání. Vaše technické potíže mě nezajímají."

Vzal Mironu za levou ruku a začal jí drtit prsty, až bolestí vzdychala. Atlan křičel do amplionu:

„Přestaňte! Už jsem řekl, že splním vaše požadavky bezvýhradně."

Doran se zahihňal.

„Tak dobrá," odpověděl. „Nejdřív potřebuju letadlo schopné pohybu v kosmu a průvodce, který mi zaručí bezpečí před pronásledováním. Zadruhé..."

Zdálo se mu, že zaslechl nějaký šramot. Překvapeně se otočil, odložil mikrofon na pult a kradl se ke vstupu do letadla. Přiložil ucho k plechovým dvířkům a naslouchal, ale vypadalo to, že je všude klid. Uklidněný se vracel k pilotnímu pultu.

Ještě k němu nedošel, když se dvířka začala s vrzáním otevírat. Skočil k pultu pro zbraň, kterou tam odložil.

Ale než se stačil otočit, zazněl tvrdý, chladný hlas:
„Ani hnout, Dorane!”

Když narežírovaný požár zachvátil generátor a světla zhasla, Downen Konnery a Sid Goldstein vyrazili. Běželi ze všech sil a v rekordním čase byli u letadla.

Downen uvažoval o tom, co si asi Doran pomyslel, když se mu po mnoha pokusech konečně podařilo zapnout infračervené reflektory. Nemá nějaké podezření?

Sid pracoval na závěru vstupních dvířek a konečně je odemkl. Doran právě mluvil do amplionu a náhle zmlkl. Sid

se protáhl otevřeným vstupem. Byl dost obratný, aby nezpůsobil hluk. Přikrčený se plazil po čtyřech úzkou chodbičkou ke kabině. Před vchodem do kabiny chvíli poslouchal a pak mávl na Downena. Downen vlezl dovnitř za ním a běžel dopředu.

Jediným pohledem odhadl situaci. Mirona z Thetu byla přivázaná ke křeslu vpravo od něj. Frank Doran byl přímo před ním, zády k němu. Mířil k pilotnímu pultu.

Za ním proklouzl Sid a neslyšně se přiblížil k Mironě, aby jí mohl být nápomocen, kdyby byla situace kritická.

Mirona měla dost duchapřítomnosti, aby zůstala zcela klidná.

V tomto okamžiku Doran zareagoval. Slyšel zřejmě, jak se odsouvají dvířka. Bleskově se vrhl dopředu a popadl věc, která vypadala jako vycházková hůl. Downen věděl, co to je. Zvedl svou vlastní zbraň a vykřikl:

„Ani hnout, Dorane!”

Doran zůstal ležet na podlaze s holí pod tělem. Downen k němu přistoupil z boku:

„Otočte se na záda!” poručil.

Agent poslechl. Downen uviděl starého muže s dobrosrdečnou inteligentní tváří. Otřásl jím to. Uvědomil si, že by za takovým nevinným zevnějškem nikdy nehledal zákeřného agenta nejhorších nepřátel lidstva.

Sid zatím odvázal Mironu. Přidržovala si popálené prsty a bolestně sténala. To na chvíli odvedlo Downenovu pozornost.

Doran prokázal, že patří mezi nejlepší agenty Mistrů ostrovů. Bleskurychle uchopil zbraň a namířil.

Jasný paprsek energie projel Downenovi kolem hlavy. Ovanul ho horký vzduch. Někdo vykřikl. Něco ho uhodilo do pravé ruky. Na chvíli neviděl. Zachvátila ho zuřivost a nechtěl nic jiného než dostat Dorana do rukou.

Zavrál dopředu. I druhý výstřel ho těsně minul. Vrhle se po Doranovi a chytil ho za oděv. Tahal za látku vši silou. Slyšel, jak Doran heká a nadává. Jeho dlouhá zbraň mu teď překážela. Na tak krátkou vzdálenost jí nemohl protivníka ohrozit. Downen zase viděl. Doranův obličej měl těsně před sebou. Byl zrudlý a křečovitě stažený, po dobrosrdečnosti už v něm nebyla ani nejmenší stopa.

Teď získal Downen převahu. Chytil agenta za ramena a zatřepal s ním. Pak ho uhodil mezi lopatky. Doran vykřikl. Síla úderu ho vrhla proti pilotnímu pultu.

Bylo slyšet ostré prasknutí. Doran se bezvládně sesunul k zemi. Downen stál nad ním připraven k dalšímu zápasu, ale agent se nehýbal. Byl podivně zkroucený a oči měl vytřeštěné.

Downen se uklidnil a sklonil se rychle k němu.

Doran byl mrtvý. Při nárazu na pult si zlomil vaz.

Downen se zmateně vztyčil a odhrnul si vlasy z čela. Mirona ztrnule seděla v křesle. Sid Goldstein stál vedle ní s namířeným paprskometem.

„Příště, ty supermane,” řekl vážně, „laskavě dodrž trochu větší odstup od soupeře, ať se druzí také dostanou k ráně.”

O půl minuty později už se to v kluzáku hemžilo vojáky. Odesli tělo mrtvého agenta. Atlan by ho byl raději dostal živého, ale přesto pochválil Sida a Downena za obětavou akci. Mironu z Thetu zatím svěřili lékařům.

V dalších hodinách se ukázalo, že smrt Franka Dorana nebyla takovou nevýhodou, jak si Atlan myslel. V jeho domě našli seznam nepřátelských agentů nasazených na Zemi. Seznam byl na mikrofilmu velikém jako půl špendlíkové hlavičky, ale expertům z tajné služby nešel.

V seznamu byla také uvedena působíště agentů a způsob, jak se s nimi spojit. Pozemská tajná služba provedla ještě téhož večera zdrcující zásah proti nepřátelské síti, jednačtyřicet agentů usmrtila a zbylých dvě stě třicet osm zajala.

Také hypnotizující vysílače byly zlikvidovány. Pozice některých prozradili agenti, kteří je donesli. Jiné byly zaměřeny podle záření, teď, když už se vědělo, jak na to.

Šest dní po Atlanově příletu na Zemi bylo teprve nebezpečí zcela odstraněno. Z výpovědí zajatých vysvitlo, že žádný z vysílačů nebyl v provozu déle než patnáct dní. Nikde tedy nedošlo k nevratnému poškození. Jakmile byl škodlivý vliv odstraněn, vrátilo se chování lidí i zvířat k normálu.

Arkonidan se chystal odletět. Několik hodin před startem KÁHIRY teprve zveřejnil pravou identitu své záhadné krásné průvodkyně. Zpravodajci na Zemi i v celé Solární soustavě se předháněli v líčení královny soustavy Sulvy, která zachránila Zemi před zákeřným útokem.

Také Serene Haven a lidé, kteří se podíleli na rozluštění záhady, dostali svůj zasloužený díl slávy. Kromě Waltera a Barbary Enneových a Hineho a Marty Luperových se nezapomnělo ani na Sida Goldsteina a Dowena Konneryho. Ti ale už byli v té době s KÁHIROU zase na cestě do Andromedy.

Ochranné štíty nad velkými městy byly odstraněny.

Walter Enne jel příští den do Edmon-tonu něco si obstarat a dozvěděl se smutnou novinu, že jeho přítele Sama Druckera včera ráno roztrhali jeho psi.

EPILOG

Ráno 17. ledna 2406 se objevily dvě gigantické lodě IMPERÁTOR a CREST III na modré obloze nad Thetem, hlavní planetě soustavy Sulvy. Kolem okrajů obrovské přistávací plochy centrálního kosmického přístavu se tlačily miliony jásajících obyvatel Thetu, kteří se dozvěděli, že se vrací jejich panovnice.

Všichni Pozemšťané se teď mohli přesvědčit, jak Mironu její poddaní milují. Žádná organizovaná oslava by nevypadala takhle. Lidé byli opravdově nadšení.

Mirona z Thetu pohostila Pozemšťany vpravdě královsky. K Perrymu Rhodanovi se chovala přátelsky jako k sobě rovnému a Atlanovi tak neskrývaně projevovala náklonnost, že bylo na palubách obou lodí zase o čem povídat.

Dowen Konnery při pohledu na nádheru, kterou byla Mirona obklopena, zcela ztratil naději. Se svým platem seržanta by ji nikdy neužil.